

1965 - 1985

**SCOUTS EN GIDSEN
AVERBODE**

Inleidend woord ...

Onze scouts- en gidsengroep bestaat twintig jaar. Twintig jaar beweging zijn en werken met kinderen en opgroeende jongeren van Averbode, da's heel wat.

Wie zijn die scouts en gidsen eigenlijk? Hoe zijn zij ontstaan? Wat vinden zij belangrijk? Wat willen zij bereiken? Welke activiteiten organiseren zij? Hoe treden zij naar buiten? Op deze en andere vragen tracht deze brochure een antwoord te geven.

Snuffelwerk in archieven en getuigenissen van groepsleiders en aalmoezeniers hebben geleid tot een vlot leesbaar en rijk gevuldstreerd werk, dat oude herinneringen zal oproepen bij elkeen die op één of andere manier bij de scouts- en gidsenwerking is betrokken geweest. De geïnteresseerde lezer zal aan de brochure ongetwijfeld plezier beleven.

Onze oprechte dank gaat naar allen die ons nuttige informatie wisten te verschaffen en ons met raad en daad bijstonden. Het is dankzij hun bijdrage dat de werkgroep (*), opgericht in de schoot van het groepscomité een samensteller Marc Laeveren deze klus konden klaren.

Het resultaat is een lang en boeiend verhaal ... het verhaal van de Averbode scouts en gidsen.

Veel leesgenot!

Manu Claes
Groepsleider

* De brochure werd voorbereid door een werkgroep bestaande uit Sus Bergmans, Manu Claes, Erik De Jongh, Dirk Janssens, Justin Moons, Geert Monsecour, Herman Van de Weyer, Luc Peeters.

Samensteller: Marc Laeveren.

I. Hoe het begon ...

Baden Powell, een Engels generaal in 1875 te Londen geboren, had in 1891 tijdens de Boerenoorlog in de Kaapkolonie (Zuid-Afrika) groot succes met jongeren die verkennertaken en sein-diensten uitvoerden.

In Engeland zelf werden deze feiten breed uitgesmeerd in de kranten en werd Baden Powell enorm populair. Dat werkte ook sterk in op de fantasie van de jongeren en hij werd als het ware hun 'held'.

Hij ondervond welke grote diensten jongeren kunnen bewijzen als ze 'behoorlijk' getraind zijn en het nodige vertrouwen krijgen tot het nemen van verantwoordelijkheid.

Dit bracht hem op de gedachte een trainingsprogramma op te stellen voor de jeugdbewegingen dat een enorm succes kende bij de jongeren.

Na een kampperiode in 1907 met een groepje Londense jongens gaf hij het boek uit 'All scouting for boys', een samenvoeging van oefeningen, spelen en gesprekstema's of verhalen tijdens het kamp. In dit boek, dat als basis gediend heeft bij de oprichting van de scoutsgroepen over gans de wereld, toonde hij aan dat drie factoren van groot belang zijn bij de opleiding van de jeugd nl. discipline, zelfvertrouwen en vindrigheid.

Het succes bleef niet uit, zowel bij de jongeren als bij de opvoeders. Het was de start voor de scoutsbeweging in de hele wereld.

In 1920 werd Baden Powell chief-scout voor de hele wereld.

A. Eerste scouts te Averbode ... ± 1942

Aangetrokken door deze ideeën besluiten enkele jongens in ons dorp ook een scoutsgroep op te richten. De eersten die zich bij de Vlaamse Beweging voor Katholieke Scouts lieten inschrijven waren o.a. R. Nuyts, K. Snoeckx, Viersé, Fr. Claes, H. Tuerlinckx, P. Sieben, F. Nuyts, W. Mulders en L. Carlier.

François Claes,
bij de eerste
scouts, in
volledig
scoutsuniform.

Om zelfstandig te kunnen werken, werden er kleine groepjes gevormd: de patrouilles. Meestal vergaderden deze patrouilles afzonderlijk om hun talrijke zoektochten, naturexploraties, kampen en kampvuren voor te bereiden. Van al die activiteiten bestaan nog de uitgebreide verslagen in goed bewaarde verslagschriften.

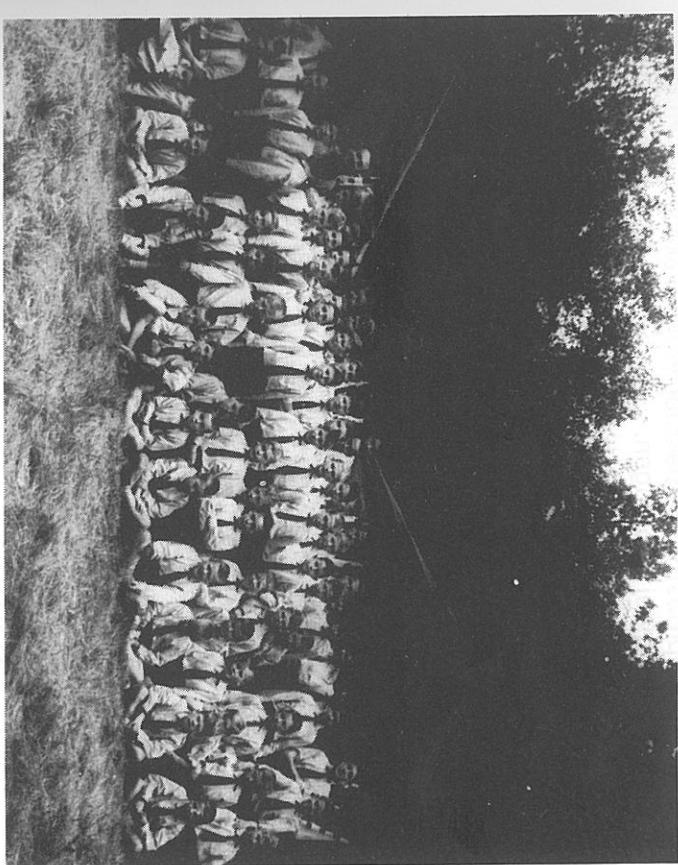
Deze scoutsgroep kende een groeiend succes tot in 1953. Van dan af sloten velen zich aan bij de opkomende akolietengroep zodat de scoutsgroep langzaam uitstierf.

B. De akolieten

De akolietengroep is ontstaan in 1948. Pater G. Chantrain had het op zich genomen om ten dienste van de parochiale misvieringen in Averbode enkele jongens tot misdienaar op te leiden. Wanneer pater G. De Groot een paar jaar later deze taak overnam, telde het groepje reeds een twintigtal misdienaars.

Doch pater De Groot had grootser plannen. Hij wilde een volwaardig goed georganiseerde jeugdbeweging voor alle jongens van Averbode. Elke zaterdagmiddag kwamen ze samen en deden aan sport en ontspanning zoals toneelopvoeringen, wandel- en zoektochten, voetbalmatchen, ...

In 1956 vond na een lange en intense voorbereiding het eerste kamp plaats te Minderhout. Wegens het grote succes werd dit jaarlijks herhaald. Het aantal leden bleef aangroeien en men bereikte een topjaar in 1964 met 96 akolieten.

Groepsfoto van de akolieten in 1964

Hetzelfde jaar nam pater E. Stijnen het roer over. Alle elementen waren aanwezig om van de akolieten goede scouts te maken en men besliste terug aan te sluiten bij de V.V.K.S. na ongeveer tien jaar onderbreking.

II. De scouts en gidsengroep vanaf 1965

Daar de akolietengroep zo'n succes kende, was het vanzelfsprekend dat ook de meisjes niet wilden achterblijven.

Zo ontstonden rond 1960 de 'E.K. meisjes' ook 'Zonnekinderen' genoemd.

Zuster Benjamin was de grote bezielster van deze groep schoolgaande meisjes. Samen met de proost, onderpastoor Vanderveken, wist zij deze groep tot grote bloei te brengen.

Later sloten zij zich aan bij V.V.K.M. en ijverden verder als kabouter, jong-gidsen en gidsen, voorlopig nog netjes gescheiden van de scoutsgroep ...

De akolietengroep en zonnekinderen waren twee geweldige jongengroepen.

Het was evenwel een feit dat het jeugdbewegingen waren die los stonden en nergens bij aangesloten waren. Toen Pater Erik in de jaren 63 - 64 de akolietengroep overnam van Pater De Groot heeft hij niet gearzeld om aansluiting te zoeken bij scouting. Als men aansloot bij een officiële jeugdbeweging, was men in orde met verzekering, men kreeg informatie van een groepering enz.

Ook de tijd die Pater De Groot in de groep stak was voor één jeugdgroep nogal veel. Tot dan toe was de groep te veel het werk geweest van één man. Pater De Groot heeft dat 'meesterlijk' gedaan, maar Pater Erik vond dat een groep niet mocht staan of vallen met één man.

Zijn werkmethode zou anders liggen. Men zou op zoek gaan naar mensen die mee de leiding in handen zouden nemen, mensen die zich wilden inzetten.

Zo werd het werk ook een beetje verdeeld. Door de aansluiting bij scouting kon men ook informatie verkrijgen van hogerhand zoals rond leidersvorming. Deze vorming speelde een grote rol, zeker voor een groepering die pas van wal stak

Toen ze dan echt scouts waren geworden moest er een groepsleider komen, die gevonden werd in François Claes. Er kwam een leiding voor de verschillende takken.

In deze lijn werkten eveneens zonnekinderen tot dat ook zij aansloten bij de officiële jeugdbeweging V.V.K.M.

Hierbij ook een overzicht in grafiekform. Deze geeft een duidelijke kijk op het aantal aangeslotenen (leden en leiding) per jaar.

- A. *Schematisch overzicht '20 jaar scouts en gidsen'*
- Hier volgt een schematisch overzicht van «20 jaar scouts en gidsen te Averbode».
- Per scouts- en gidsenjaar worden de groepsleiders(sters), aalmoezeniers en kampplaatsen vermeld.
- Per werkjaar worden ook de jaarthema's opgegeven.

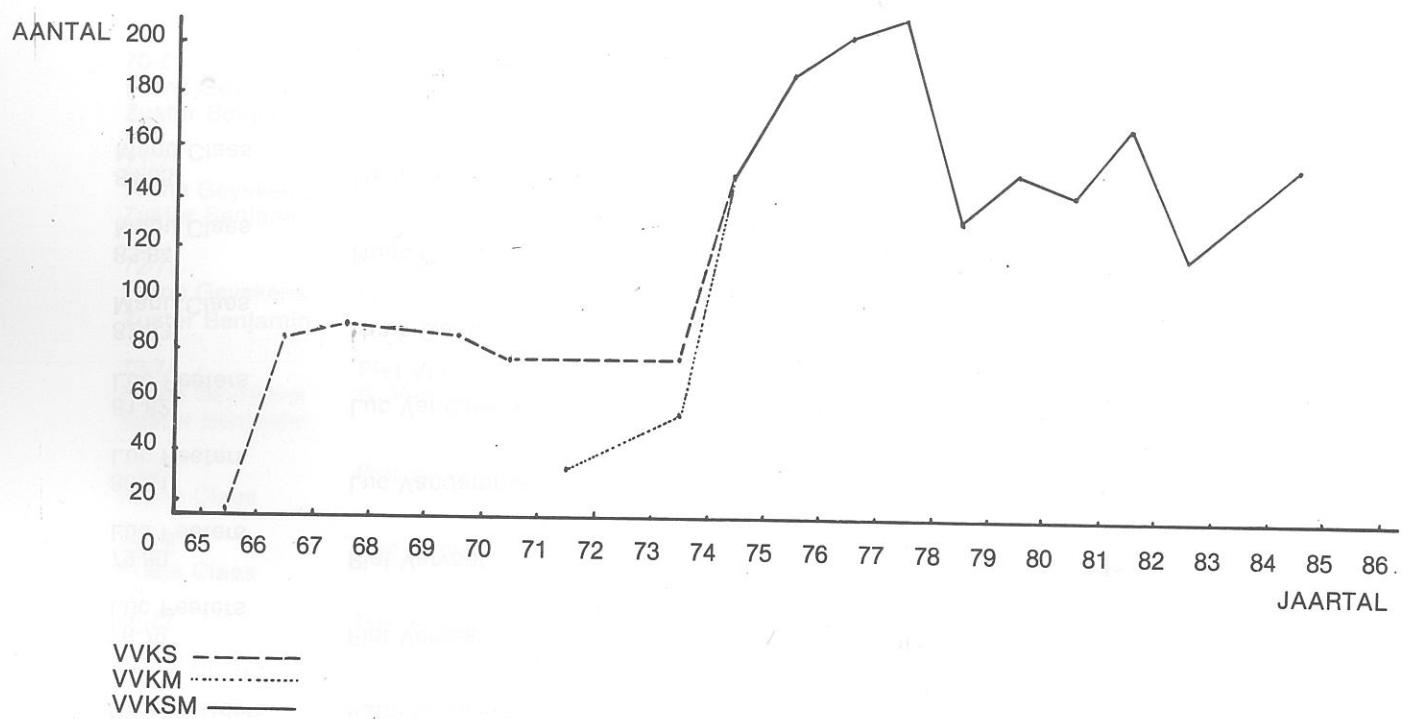
Overzicht: 20 jaar scouts en gidsen

Jaar Groepsleiders	Aalmoezeniers	Kampplaatsen		Jaarthema's
		Scouts	Meisjesgidsen	
65-66 Frans Claes Zuster Benjamin	Eric Stijnen P. Vanderveken	Opoeteren	Gruitrode	Aandacht voor de andere Zoek blad en bloem (M)
66-67 Frans Claes Zuster Benjamin	Eric Stijnen P. Vanderveken	Balenwezel (w.) Ben-Ahin (jv.) Spanje (v. + voorst.)	Ittre	Samen met anderen Samen met anderen (M)
67-68 Frans Claes Zuster Benjamin	Eric Stijnen P. Vanderveken	Bree (w.) Eigenbilzen (jv.) Barvaux (v.) Duitsland (voorst.)	Bree	Samen voor allen Samen voor allen (M)
68-69 Frans Claes Zuster Benjamin	Eric Stijnen P. Vanderveken	Opoeteren (w.) Kaulille (jv.) Duitsland (v.)	Kalmthout	Een nieuwe start Ritme (M)
69-70 Frans Claes Zuster Benjamin	Eric Stijnen G. Verhulst	Brasschaat (w.) Bomal (jv.) Spanje (v.)	Westende	Graag gedaan Een nieuw ritme (M)

Jaar	Groepsleiders	Aalmoezeniers	Kampplaatsen		Jaarthema's
			Scouts	Meisjesgidsen	
70-71	Frans Geuskens	Eric Stijnen	Opoeteren (w.)	Dworp	Speel mee
Zuster Benjamin	G. Verhulst	Flobecq (jv. + v.)			Stof je stijl af (M)
71-72	Frans Geuskens	Eric Stijnen	Brasschaat (w.)	Herselt	Fijn dat jij er bent
Zuster Benjamin	G. Verhulst	Oostenrijk (jv. + v.)			Handen in mekaar (M)
72-73	Frans Geuskens	Eric Stijnen	Lombardsijde (w.)	Reppel	Ons mag je 't vragen
Zuster Benjamin	G. Verhulst	Spanje (jv. + v.)			Vanaf nu samen met VVKS (M)
73-74	Frans Geuskens	Piet Vervaet		Essen	Echt aardig, rechtvaardig
Zuster Benjamin	G. Verhulst				
74-75	Frans Claes	Piet Vervaet		St. Martens Voeren	Jouw gift, geestdrift
75-76	Frans Claes	Piet Vervaet		Opoeteren	Het gaat van jezelf
76-77	Frans Claes	Piet Vervaet		Nismes - Ierland (v.)	Gewoon buiten, buitengewoon
77-78	Luc Peeters	Piet Vervaet		Reppel - Italië (Jin)	Zet alles op het spel

Jaar	Groepsleiders	Aalmoezeniers	Kampplaatsen		Jaarthema's
			Scouts	Meisjesgidsen	
78-79	Luc Peeters	Piet Vervaet	Bracht - Frankrijk (Jin)		Spelen voor de vrijheid om te spelen.
79-80	Luc Peeters	Piet Vervaet	Brakel - Denemarken (v.)		Zet je in beweging
80-81	Luc Peeters	Luc Vandamme	Cul des Sarts - Frankrijk (Jin)		Geef me de vijf
81-82	Luc Peeters	Luc Vandamme	Sy - Frankrijk (leiding)		'n Vinger in de pap
82-83	Manu Claes	Huub Gerits	Alfersteg		Moet je meemaken
83-84	Manu Claes	Huub Gerits	St. Martens Voeren		Scouting natuurlijk
84-85	Manu Claes	Huub Gerits	Koersel		Scouting natuurlijk in actie

Grafiek: Overzicht aantal leden en leiding 1965-1985

* officiële gegevens VVKSM verbond.

B. Groepsleiders(sters) en aalmoezeniers aan het woord ...

Na een schematisch overzicht en een meer zakelijke kijk op onze scouts en gidsengroep van Averbode, gaan we nu meer gedetailleerd op de zaken ingaan.

De groepsleiders(sters) en aalmoezeniers hebben hier elk hun periode beschreven. Dit deden zij elk in hun eigen stijl en naar eigen vermogen afhankelijk van hun periode.

Zij komen in deze volgorde aan het woord:

- Dhr. François Claes (1966-69 en 1974-77)
- Dhr. Michel Aerts (1969-70)
- Dhr. Frans Geyskens (1970-74)
- E.H. Erik Stijnen (1966-73)
- Zuster Benjamin (1960-75)
- E.H. Guido Verhulst (1969-75)
- Dhr. Luc Peeters (1977-82)
- E.H. Piet Vervaet (1973-80)
- Dhr. Manu Claes (1982-....)
- E.H. Huub Gerits (1982-....)

Frans Claes Groepsleider 1966-69 en 74-77 V.V.K.S. - V.V.K.S.M.

Het «Keurkamp» op de Keijheuvel te Balen-Neet, de tweede helft van augustus 1965, was het laatste akolietenkamp uit een lange reeks. Pater G. De Groot, die jarenlang de bezielder was geweest van deze «unieke» jeugdbeweging, kondige daar zijn nakend afscheid aan. Hij had grootse plannen. Pater Erik Stijnen zou hem opvolgen.

En mag ik jullie nog één goede raad geven, Cois en Erik, sprak pater De Groot, blijf niet op eigen houtje werken als akolieten-groep. Sluit met deze jongens aan bij een of andere bestaande jeugdbeweging.

V.L.n.R. Francois Claes, Michel Aerts, Pater De Groot tijdens het laatste akolietenkamp. Werd er toen al gesproken over de aansluiting bij VKS?

Voilà, daar stonden wij dan: een proost, een groepsleider, een tiental gemotiveerde leiders en een kleine honderd enthousiaste jongens. De keuze was aan ons!

Waarom nu precies geopteerd werd voor scouting valt moeilijk te zeggen. Aansluiten bij K.S.A. en Chiro is zeker overwogen. Uiteindelijk werd het V.V.K.S. Misschien had het toch wel iets te maken met het feit dat ikzelf deze jeugdbeweging het best kende daar ik er in de jaren 50 zelf had deel van uit gemaakt te Averbode ...

Scouting te Averbode ... HERBOREN!

Eens de kogel door de kerk, kon het herstructureeringswerk beginnen. En of er werk op de plank was: omschakeling uniformen, aanleggen documentatie- en werkmappen, kennismaking met inwendige organisatie, structuren en werking, aanpassing van de leiding,

Met ons jonge enthousiasme gingen wij er tegenaan, met wisselend succes overigens. Gelukkig konden wij beroep doen op enkele mensen uit de omgeving die, spijts hun leeftijd, het

scoutshart op de rechte plaats droegen en maar wat graag zagen dat te Averbode een nieuwe scoutsgroep in wording was. Ik denk hier aan notaris De Maeght uit Veerle, mijnheer Haver-

mans uit Diest (een laaiend geestdriftige gebuikte vijftiger die in uniform, korte broek inbegrepen, op menige stichtingsvergadering aanwezig was) en de toenmalige districtscommissaris Martin Drijvers. Zij waren het die ons wegwijs maakten in V.V.K.S. Hun ruggesteun en schouderklopjes hebben het mogelijk gemaakt dat op een klein jaar tijd een volwaardige scoutsgroep uit de grond werd gestampt, oudercomité inbegrepen.

Voor dat laatste hadden wij beroep gedaan op enkele mensen uit Averbode die, ofwel scouting kenden uit vroegere jaren ofwel bereid waren hun steentje bij te dragen en zodoende nog bestaande noden te lenigen. Het oudercomité was als volgt samengesteld: Voorzitter: Walter Mulders; Secretaris en penningmeester: Raymond Cuypers; leden: Hugo Tuerlinckx, Wilfried Claes, Jef Nuyts, Lode Boeckx, Guido Stammen, Jef Coomans, Herman Vercammen en John Lavrijs.

En of die mannen gewerkt hebben! Vijf jaar na elkaar organiseerden zij een autozoektocht. Jaarlijks hielden zij een pensenkermis of een wafelbak. Eens organiseerden zij zelfs een «Record-beat-show» in de familiekring ... (amaai!). Zij helpen de leiding bij sommige activiteiten: Wilfried en Jef waren handige knutselaars, John nam vaak sport en turven voor zijn rekening. Niets was teveel voor deze mensen! De Wilibrordusgroep van Averbode had de wind in de zeilen. De leiding was gevormd (cursussen in «De Kluis» te Sint-Joris-Weert) (Gilwell met vrouw en kinderen voor de groepsleiders te Genk) en financieel stonden wij sterk.

Zo stevenden wij dus onvervaard af op ons eerste scoutskamp: An de «Wolmolen» te Opoeteren in 1966!

Hadden wij sommige scoutstechnieken al aardig onder de knie, van andere kon dat niet gezegd worden, o.a. het zelf koken op houtvuur liet veel te wensen over. Daarom: op dat eerste scoutskamp deden we voor de laatste keer beroep op de kookmoeders van pater De Groot's akolieten: Yvonne Cuypers-Van Gelder, Pelagie Corten-Breugelmans, Mieke Peeters-Verbeeck, Mieke Lambrechts-Das, Julia Cuypers-Exelmans.

...v.v. nebst dinkusD. Janneke Z. en de leden van de kerkvereniging Kerkdienst.

De begeleidende groep (kookmoeders, groepsleider en proosten) van de scouts

op hun eerste kamp in 1966.

V.L.n.R. Yvonne Cuypers-Van Gelder, Pater Erik Stijnen, Pelagie Corten-

Breugelmans, Pater G. De Groot, Mieke Peeters-Werbeek, Francois Claes,

Mieke Lambrechts-Das, E.H. Jos Geyskens, Julia-Cuypers-Exelmans.

Wij mochten toch geen risico lopen en ... kamperen en sjorren is mooi, maar 't moet met een gevulde maag kunnen. Dus toch nog geen écht scoutskamp! Dat kamp hadden wij ook beroep moeten doen op enkele welpenleiders uit Diest om onze onervaren welpenleiding wat op weg te zetten. Behoudens een mislukte aanslag op het slaapcomfort van de groepsleider en de zogezegde gebroken as van het 'Keverke' van Herman Van de Weyer (Kostenraming door de plaatselijke garagehouder ± 12.000 fr. — en de kampkas was zo goed als leeg — Paniek dus bij de groepsleider!) verliep dat kamp zonder noemenswaardige gebeurtenissen en met de ervaring die werd opgedaan konden wij rustig uittijken naar het werkjaar 66-67 dat plechtig werd geopend met de «Herfstmale» ofte «Herfstontmoeting op De Kluis».

De nieuwe tendens in scouting die daar werd gepropageerd was: naast gezamenlijke activiteiten voor de ganse groep, meer zelfstandig werken stimuleren bij de verschillende takken (wel- pen - jongverkenners - verkenners). Dat veronderstelde dus o.a.

sterke takleiding en afzonderlijke vergaderlokalen. En daar werd dan ook aan gewerkt. Achter het scoutslokaal werd voor en door de verkenners een heuse blokhut gebouwd. Jan Claes kon ergens op een autokerkhof een buske op de kop tikken en in de hof van Bettens van Tor werd dat ingericht als lokaaltje voor zijn tak.

Ons werd aangeraden in plaats van welpenleiders, op zoek te gaan naar welpenleidsters. Zo deden wij. Cecile Lambrechts, Jenny en Simonne Van de Wouwer waren de eerste vrouwelijke elementen in de Willibrordusgroep. Dat was wel even wennen!

Later zouden zij opgevolgd worden door andere Jeanninen, Jenny's, Irénies en Renildes ...

Meer zelfstandig werken hield ook in dat de takken afzonderlijk zouden op kamp gaan en zo kwam het dat in de zomer van 1967 drie afzondelijke kampen werden opgezet: de welpen trokken naar huize Neyens te Bree, de jong-verkenners sloegen hun tenten op op de hoogte van Ben-Ahin bij Hoei en de verkenners zochten hun heil aan de Ourthe te Barveaux, achter het slacht-huis.

Voor groepsleider en aalmoezenier werd het nu wel moeilijk al deze kampen mee te maken. Pater Erik en ikzelf (met mijn gezin) trokken mee naar Bree met de welpen. Stormachtig kamp, letterlijk en figuurlijk. Vooral letterlijk. Zekere nacht moesten wij zelfs de leiderstent vastbinden aan een zware tractor of we waren met luchtmatas en slaapzak de Steenberg overgeblazen. Diezelfde zomer trok ik nog mee op kamp te Ben-Ahin. Pater Erik, door zijn werk benomen, bleef thuis. Als aalmoezenier ging E.H. Frans Daneels, onze latere pastoor-deken mee. 't Was op dat kamp dat leider Karel Maes, temidden van de onmetelijke bossen, een vermist kalf vond (de boer had ons opgetrommeld om op zoek te gaan) en het als een «goede herder» op de schouders, terug naar de ware stal bracht. Voorzichtig een stier verwijderen die met de horens in de tent stak van de aalmoezenier, helpen bij het binnenhalen van de oogst, enz. Het zijn zoveel dingen die mij nu door de geest flitsen ...

Later in diezelfde zomer was ik nog op het Verkennerskamp te Barveaux. Enkele dagen maar. Pater Dolf Verhulst en de leiders Willy Cuypers en Jan Claes konden het daar alleen klaren, daarbij die vakantie had ik al meer nachten in een tent geslapen dan thuis, mijn rug protesteerde ...

In 1968 deed ik het dan ook wat kalmer aan. En vermits mijn voorkeur (ik mocht die eigenlijk niet hebben, maar ja ...) uitging naar de Jong-Verkenners stond voor mij enkel het kamp te Eigenblizen op het programma. Een kamp, in het teken van de Duitse invasie over het Albertkanaal in 1940, met noodrantsoen en al.

Karel Maes, weer hij, slaagde er daar in een tent onder elektrische stroom te zetten. Groot alarm! Nog groter alarm als wij, in het holst van de nacht, voorafgerekend door een rijkswachtcombi met zwaailicht aan, naar de kliniek te Bilzen moesten met een doodzieke Dirk Pairoux. Gelukkig later zonder erg.

Datzelfde jaar kampeerden de welpen te Balen-Neet en trokken de verkenners voor het eerst naar het buitenland! (persoonlijk was ik daar niet zo gelukkig mee!). Was ikzelf niet op het welpenkamp te Balen-Neet aanwezig, de «kampmop» hebben wij er wel uitgehaald: ATOOMALARME! Gekleed in Belgische legeruniformen, gewapend met een sterke megafoon en sirene en rijdend in een met wit beddelaken gecamoufleerde auto zetten wij (Frans Geyskens, Karel Maes, Herman Van de Weyer en ikzelf) niet enkel het kamp in rep en roer, maar gans de omgeving daar. Overal in de huizen flitsten de lichten aan en verschenen verdwaasde slaperige hoofden voor de vensters ... Wat waren wij toch bezig! Ondoordacht ... dwaas! Gelukkig barste op die avond een hevig onweer los over de streek, zodat de omwoners veilig in huis bleven, anders ... waren de gevolgen allicht niet te overzien geweest.

Het Jv-kamp te Kaulille in 1969 was mijn laatste kamp van een eerste periode als groepsleider.
Regen! Regen! Regen! En toch werd er gekampeerd. Frans Geyskens slaagde er in zijn Jv. rauwe kip te doen eten (woudloperiskeuken noemde hij dat), en Jan Claes, op dropping en tweedaagse bracht een nachtje door met zijn jongens op de plateau kermis. 't Moet zijn dat zo iets danig vermoeiend is want de rest van de uitgestippelde route legden die mannen 's anderdaags af aan boord van een binnenschip! En dat een notaris uit Achel, wiens buitenverblijf wij hadden mogen gebruiken op dropping, later nog dreigde met gerechtelijke vervolging, omdat een groep Jv's de poort van een weide hadden 'vergeten' te sluiten, zodat uit die bewuste weide al de koeien de hort op waren,

was er voor mij teveel aan. De emmer was vol. De symbolische druppel was er! Opgelucht (er waren immers geen ernstige ongevallen gebeurd) en toch met een beetje pijn in 't hart, nam ik na vier jaar afscheid.

Scouting in Averbode was voorgoed gelanceerd. En in de handen van Michel Aerts, mijn opvolger, zou de vlucht veilig verlopen. Dat stelde mij gerust. Toen kon ik nog niet vermoeden dat men vijf jaar later opnieuw op mij een beroep zou doen om het roer in handen te nemen. En toch geschiedde het zo.

Men stak een nieuwe steel in de oude bezem en ... keren maar! Mijn tweede periode als groepsleider (1974-77) stond vooral in het teken van de fusie met V.V.K.M., de gidsen. Vanuit het Verbond werd daar toen sterk op aangedrongen. En waarom zouden wij dan niet! Veel moeilijkheden heeft dat eigenlijk niet met zich gebracht. Mia Aerts was toentertijd groepsleidster en gezien de gidsen met nogal wat moeilijkheden hadden te kampen, stonden zij niet weigerachtig tegenover het voorstel. De nodige afspraken werden gemaakt en een nieuw scouts- en gidsenjaar kon beginnen.

Bleven de lokalen en tak-activiteiten vooral nog gescheiden, de 'start' aan het nieuwe werkjaar en de groepsraden waren gemengd. Een schuchter proberen dus.

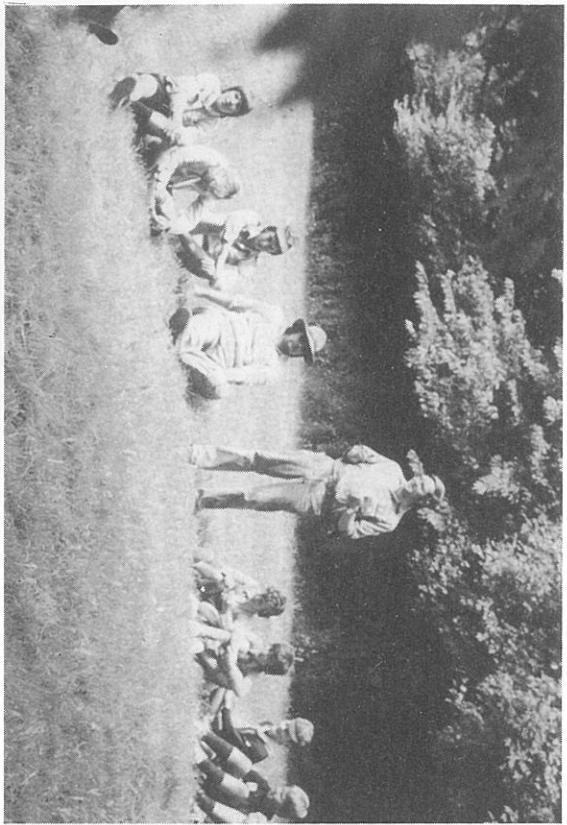
Pater Erik was ondertussen als aalmoezenier vervangen door E.H. Piet Vervaet. E.H. Dolf Verhulst was proost van de gidsen. Maar hoe moet dat nu met het jaarlijks kamp? Toch niet samen op kamp zeker! Een gulden middenweg werd in dat verband gevonden: kamp in Sint Martens Voeren, maar niet op hetzelfde terrein. En zo gebeurde. De gidsen met Dolf Verhulst kampeelden op de hoogte, de scouts met Piet Vervaet verbleven een kilometerke verderop, zodat wederzijds contact mogelijk bleef. Dat jaar (zomer 1975) werd ook weer opnieuw beroep gedaan op het kookpersoneel: Marcel en Marcel (Swinnen en Van Diest) met hun respectievelijke echtgenoten deden hun intrede in de groep!

Behoudens zware storm (de tenten van de gidsen hingen in de fruitbomen), bliksemval en een proces-verbaal voor het onthakken van een boomje verlief dat kamp, in de onrustige voortstreek, rimpelloos.

Het volgende werkjaar (1975-76) werd de samenwerking hechter. Wij voelden ons stilaan één groep.

De start bij het begin van dat scoutsjaar met fakkeltocht door het dorp en verzorgde eucharistieviering maakte indruk bij de mensen. Evenveel bijval genoten wij tijdens de Pinksterdagen van 1976 toen wij, in het kader van de autoshow van ziekenzorg een 'Jungle-book'-stoet opzetten. Fantastisch! Maar 't had zweet en tranen gekost.

Ik zie ze nog paraderen en dansen: Kipling met zijn gevolg, de Olifanten, de slang Ka, het apenorkest en de vier gieren Sommige van de schuimrubberen maskers liggen nu nog op de zolder van de jongensschool.

François Claes tijdens een formatie op het kamp te Sint Martens Voeren (1975).

Begin juli ging het kamp door te Opoeteren. Deze keer wel op hetzelfde terrein. Heet, heet! Bosselen werden verboden, wegens reëel gevaar voor bosbranden. Zwemmen stond dagelijks op het menu ... en waakaamheid was geboden, vooral 's nachts als gidsen en/of verkenners op oorlogspad gingen

Nismes 1977 werd mijn laatste scoutskamp. Voor mij was dat het kamp van de buikloop! Mensen toch, wat werd daar gek...! Slecht drinkwater bleek de oorzaak te zijn. Had iedereen er toen zijn buik van leeg, ik had er de mijne van vol! Mijn periode liep gelukkig ook ten einde, en 't was dan ook met het grootste genoegen dat ik in september '77 het beleid overliet aan Luc Peeeters

Ik ben er mij ten zeerste van bewust dat mijn relaas onvolledig is. Het zou ons echter te ver leiden over alles uit te weiden. Wij zouden het nog kunnen hebben over weekends voor de leiding, de bonte avond «Kabaret van A tot Z(et), ons bezoek aan de Turkse gemeenschap te Heusden, enz. Al bij al waren het prettige jaren, was het verrikkend samenwerken met jongeren. En dreigden er soms onweerswolken (te laat opblijven op kamp, slordige uniformen, ...) steeds brak de zon toch weer door!

Aan V.V.K.S.M. Averbode nog vele jaren behouden vaart.

Groepsfoto op kamp te Opoeteren (1976) met Fr. Claes (links-zittend).

Michel Aerts

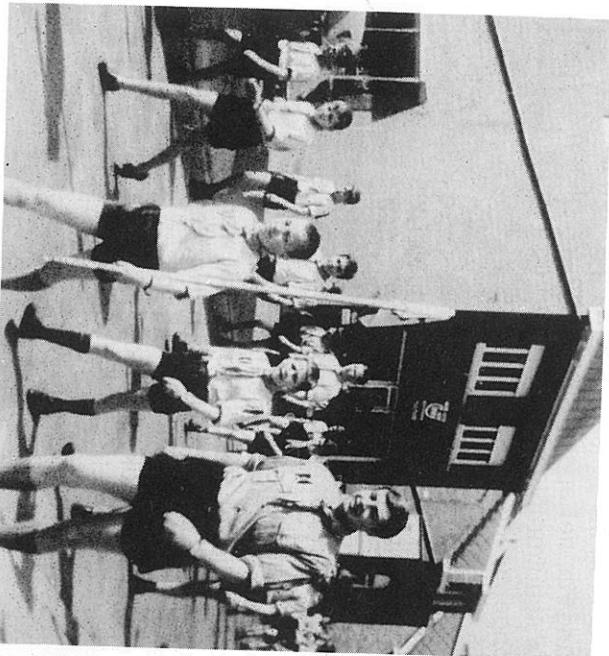
Groepsleider 1969-70

V.V.K.S.

Zwarte bladzijde in de geschiedenis van de scouts te Averbode

Het is altijd met veel genoegen en wat heimwee dat ik terugdenk aan de jaren dat ik actief bij scouting ben betrokken geweest. En dat zal altijd wel zo blijven.

Het waren de beginjaren van scouting, na zovele jaren akolieten-

Michel tijdens een optocht met scouts door Averbode.

Ik herinner mij dat er toen nogal wat groteren waren, wat toen de 'voorstam' was. Zij stonden wat tussen leiding en verkenners.

Het is met deze groep dat ik me toen nogal heb beziggehouden. Zij hebben toen ook de blokhut aan het akoheem gebouwd. Deze blokhut, een juweeltje, kwam plotseling en onverwacht aan zijn einde.

Lees verder het relaas van deze gebeurtenis ...

Een onvergetelijke nacht bij de jong-verkenners.
(in en rond het akoheem, in de nacht van 18 op 19 april 1973. ...

Michel Aerts

Groepsleider 1969-70

V.V.K.S.

Het is altijd met veel genoegen en wat heimwee dat ik terugdenk aan de jaren dat ik actief bij scouting ben betrokken geweest. En dat zal altijd wel zo blijven.

Het waren de beginjaren van scouting, na zovele jaren akolieten-

18 APRIL:

Omstreeks 19 u arriveerden 2 voorstammers, Erik en Harry, in het akoheem, om samen met de Luc en de Rik, de jongverkenners een beetje koest te houden.

Na een kort maar hevig bosspel, werd er nog een zatteke kak-kejo geslurpt, een bekke gegeten en een stukske gitaar gespeeld, om dan eindelijk in bed te belanden.

Omstreeks halféén sliep iedereen behalve Luc, Erik en Harry.

Het was Erik Muës die plots begon:

- Allé joeng, wat is da na ?
- Watte ?
- Kette, zie es oe licht buite joeng!
- En dan ?
- Da brand precies vuur achter 't klester!
- Heh ?
- Zodde geluuve da de blokhut brand ?
- Ga droemt jong!

Hierop opende Erik het venster en riep:

«Verdomme manne, de blokhut sta in brand!»

«Rik, Rik joeng, wer wakker, de blokhut brand joeng!»

Rik springt onmiddellijk uit zijn slaapzak en is kaarwaker. Hij schiet z'n sloffen aan, pakt in de vlucht het brandblusapparaat mee en vliegt in pyjama naar buiten. Terwijl Corten de jongverkenners wekte, trachteerde Rik de brand te blussen. Maar met slechts één blusapparaat konden we die brand onmogelijk onder controle krijgen. Luc was intussen naar pater Erik gelopen die even later ter plaatse was. Erik Muës was naar de nonnenschool gesneid om de brandweer op te bellen. Onmiddellijk paniek bij de nonnekens! Toen er dan toch iemand, bleek van schrik, het raam opende, maakte Erik duidelijk dat er brand was in de blokhut en ... of ze de brandweer wilden oppellen.

Omstreeks kwart voor één was de rijkswacht al ter plaatse. Die hadden de vuurgloed reeds van in Okselaar opgemerkt en waren er op afgekomen.

Toen even later de brandweer nog verscheen was het vuur vlug gedoofd, en na het beantwoorden van de vragen, gesteld door de rijkswacht, kropen we terug in onze nest.

Resultaat van het grapje: 7 fietsen totaal vernield.

Aleen een stukje kader of een bel bleven nog over.

Donderdagmorgen, 19 april, kwamen enkele ongeruste ouders een kijkje nemen. Ook den Dorri kwam op visite. Spijtig voor u Dorri, want de eieren waren juist op! (ge kwaamt weer verniet eten en!).

En toen vertelde Dorri ons een ongelooflijk verhaal. «Ja manne, punt één op mijn programma was: een paar ouw kadrementen van ne vlo zoeken op 't sted.

Punt twee: de goei vloos buitensleuren, en de ouwe kadrementen er in de plaats leggen.

Punt drie: het vuurwerk eh!

Maar Dorri we geloven u toch niet want na al die moppen uit Tirol kennen we u al te goed!!

Reporter ter plaatse
Vibeke.

Tot zover de story over de blokhut.

We hebben toen ook een vierdaagse fietstocht naar Heersur-Meuse gedaan, wat toen een primeur was in Averbode. We waren gepakt en geladen als muilezels. Tenten, potten en pannen, alles hadden we mee op de fiets. Enkele krakken uit die periode waren 'Den Dax, de Cor, den To (alias Jan Lambrechts, Fernand Weckhuyzen, Viktor Exelmans. Er waren o.a. ook nog Jos De Jongh, Luk Coomans, Willy Cuypers

Als je daar soms nog eens iemand van ontmoet, denk je automatisch terug aan die toffe jaren.

Het was ook in die jaren dat wij met Erik Stijnen voor de eerste maal naar Spanje zijn getrokken. Ik vergeet nooit dat we daar al direct bij de aankomst de fameuze 'Turo de l'homé' gingen beklimmen op het heetste moment van de dag als de rest van Spanje aan de Siësta toe was. Hebben we toen afgezien! Halfweg was onze drinkbus natuurlijk al leeg. We wisten wel dat boven op de top van de berg een hut stond, maar we wisten niet

wat het was. (zie foto). Bijna boven zagen we dat er een reclame hing van Coca-cola. Toen vlogen we naar boven. Maar wat bleek: we hadden weinig of geen pesetas bij. Als we terug beneden waren hebben we echt Cola gezopen. We zijn daar ook een dag naar de Costa Brava geweest. Ik weet zeker dat Bert Claes daar nog dagen op zijn buik gelegen heeft. Ik hoor hem nog altijd zeggen als we terug naar huis vertrokken: «Wanneer gaan we nu de tweede koers halen»?

Op de top van de
"Turo de l'homé"
met V.L.N.R.
Erik Mues,
Frans Geyskens
en Harry Corten

Al bij al voelde ik toch meer voor de 'echte tentenkampen' in echte scoutsstijl. Dat is iets dat ik trouwens nog altijd graag doe. Voor een paar jaar vroeg men mij hoe dikwijls ik al op kamp was geweest. Ik heb toen alles eens opgeteld, wat ik mij nog herinner en ik kwam op meer dan 500 dagen. En ik heb nog heel wat plannen. Wel dat is iets dat ik ongetwijfeld uit de jeugdbeweging heb meegekregen en daar ben ik enorm dankbaar voor.

Frans Geyskens

Groepsleider 1970-74

V.V.K.S.

Zondagvoormiddag ... 3 november 1985 ... een rustige zonnige herfstdag. Op vraag van de huidige scoutsplaat zit ik voor mijn huistaak gebogen met als opgave: «Schrijf wat ervaringen neer over je groepsleiderschap tijdens de periode 1970-74».

Bert Claes
aan de goede
zorgen van
René Wollants
toevertrouwd.

Ik ben er nog altijd van overtuigd dat de jeugdbeweging naast gezin en school een heel belangrijke impact heeft op jongeren en dikwijls verdere studie- en beroepskeuze mee bepaalt. Dat is voor mezelf ongetwijfeld zo geweest en uit ervaring weet ik dat heel wat opvoeders of andere afgestudeerden in de sociale sector een zeer actief jeugdbewegingsleven achter de rug hebben.

Jammer genoeg ben ik na mijn hogere studies moeten stoppen bij scouting. Ik ben vrij vlug kunnen beginnen werken in Zelem. In ons beroep zitten heelwat onregelmatige uren en weekenddiensten, wat nog moeilijk te combineren was met een actieve leidersfunctie in de jeugdbeweging.

Gelukkig kan ik nog altijd mijn avontuurlijke ambities kwijt in mijn job in Levensruimte. Er is nog altijd geen jaar voorbij gegaan zonder kampen of fiets- en trekschotten. En geloof me, onze jongeren hebben terug (of nog altijd) behoefte aan avontuurlijke zaken, kamperen en de charme die dat inhoudt en uitstraalt.

Ik hoop dat de jeugd van Averbode ook de volgende twintig jaar haar energie en creativiteit nog kwijt kan in een avontuurlijke, dynamische en vindingrijke scoutsbeweging.

Michel Aerts

'De abdij' ... Ik denk dat daar zo alles wel begonnen is. Mijn eerste stappen bij de jeugdbeweging situeren zich bij de akolieten onder de begeesterende leiding van pater De Groot. Als missieaartje trok ik elke morgen met mijn tweewieler de poortberg op om zodoende één en in vakantieperiodes meerdere missen te dienen.

Als beloning voor deze dienstbaarheid mochten wij elke zaterdagmiddag naar de jeugdbeweging. Climax van het jaar: het reuze-kamp / einde augustus. De vroege morgenstond van die jeugdige jaren zou ik nu niet meer aankunnen en in onze snel veranderende wereld lijkt het me ook niet meer mogelijk, maar toch ben ik er erg dankbaar voor. Het heeft een sterke vorming nagelaten. We moesten op onze tanden bijten om steeds paraat te zijn, maar het heeft beslist mede onze persoonlijkheid gevormd.

In 1965 sloot onze akolietengroep zich bij scouting aan. De keuze voor scouting was niet zo makkelijk (ook overweging naar chiro toe), maar de principes van de akolietengroep leunden het best bij scouting aan.

Daar ben ik dan heel jong in de leiding terecht gekomen en mocht me dienstbaar maken bij de Jong-Verkenners. Een prachtige tijd waar ik zeer graag aan terugdenk.

Maar mijn inleiding situeerde het al: 'herinneringen aan uw groepsleiderschap!'. Dus niet talmen bij het vorige en hierbij maak ik de sprong naar 1970, waarbij ik Michel Aerts opvolgde

als groepsleider. (Eigenaardig is wel dat ik me meer herinner van het leiderschap bij de Jong-Verkenners dan als groepsleider).

Samen met de groepsalmoezeners (Eric Stijnen en Piet Verfaet) en een goed uitgebouwd leidersteam trachtten wij zinvol vorm te geven aan de vrijetijdsbesteding van de jongeren.

Een goede sfeer en vriendschap waren de pijlers van onze groepeling.

Herinneringen uit die tijd (en even door het jaarprogramma heenzoeven).

Een denderende start van een nieuw werkjaar (september). Met de leidersploeg trokken we dan naar St. Joris Weert (De Kluis) om deel te nemen aan de Herfstmalen (met de ganse scoutsleiding van Vlaanderen). Het werden nachtelijke avonturen, waar onze leidsters het grondzel van hun tentje vergaten en zodoende tussen spinnen en torren, de griezeliste nacht van hun leven beleefden.

Teruggekomen te Averbode zorgden we dan steeds voor een grootse startdag alwaar het nieuwe jaarthema gelanceerd werd. Pensenkermis, Breugelaans festijn (in ware Breugelkleding); feesten waar onze moeders steeds van piket waren.

Het Akoheeem was steeds te klein om de massa te verwerken. Op zaterdagavond: wekelijkse vergadering. Per deeltak startten wij onze activiteiten steeds met een puike formatie. De kreten en leuzen weergalmde over de Averbode bos. Dezelfde bossen hebben heel wat avontuur overleefd. (grootse bosspelen, avondspel, nachtorientatie enz...).

«Spijtig (ja zelfs zielig) dat onze jeugd nu zo dikwijls voor gesloten barricaden komt te staan. Het bos schijnt voor enkelingen te zijn weggelegd. Nochtans is dat bos een noodzakelijk verkenningsterrein voor onze kinderen. Door er te verblijven zal men meer respect afdwingen voor deze natuur! Geef onze kinderen het bos terug a.u.b. Het is doodzonde te wonen in één van de bosrijkste gemeenten van het land, en er geen gebruik te mogen van maken».

Sport en spel (jaarlijkse deelname aan de jeugdcross te Brussel-schaat), zwemmen te Diest (waar de bus de kortste weg van Averbode naar Diest reed over Testelt, Messelbroek, Rillaar en Scherpenheuvel), tot groot jolijt van de kinderen.

Samen met het groepscomité werden heel wat activiteiten georganiseerd om de financiële en materiële belangen van de groep te behartigen. Zij zorgden steeds voor spannende kampmoppen en op hun uitnodiging kwamen Sint en Piet steeds, vrij vrolijk en kerngezond, naar Averbode.

Leidersvorming: groepsraden op zondagvoormiddag, een avondje-dagje uit, kontakt met jeugdclubs (Diest, Westerlo) en regelmatig: leidersweekends alwaar de vorming van de leiding centraal stond.

Groepsteeten: magnifiek waren de groepsfeesten in de Familia. Maandenlang oefenen en repeteren om steeds tijdens de generale repetitie te moeten constateren dat alles misliep. 's Avonds nochtans bracht onze jeugd een vlekkeloos en denderend programma. Later gebeurden deze feesten in samenwerking met de gidsen en de kajotters. 'SAVAJO' (samenwerking van jongeren).

Hier voel ik werkelijk een heimwee naar deze avonden, waar onze kinderen voor overvolle zalen steeds hun dankbaarheid naar de ouders toe betuigden.

Op kamp te Lombardsijde (1973) met v.l.n.r. Akela (Jeanine Cuypers) en groepsleider Frans Geyskens (militair in rode training) en Dirk Janssens, Dominique Camps en Dirk Laureys.

Kampen: de toppers van het werkiaar.

Per deelak o.a. Lombardsjide (welpen) waar ik mij een nachtelijk avontuur herinner met een milicien in rode training, die onze leidsters de schrik van hun leven bezorgde. Gelukkig was het de groepsleider maar, ondanks de leidsters naar adem lagen te snakken in hun geopend raam.

Groepsleider en Akela stappen samen in de scoutsboot ... (1975).

Spanje, met een hachelijk avontuur te Port Bou, waar de trein naar Barcelona zo volgepropt zat, dat wij nog een tiental jongens met pak en zak op het perron hadden staan. De overige bende raakte ook niet meer uit de trein. Na lang en moeizam onderhandelen met de Spaanse spoorwegen is de trein met 2 u vertraging vertrokken, nadat onze groep een extra wagon kreeg aangeboden.

In dat hete Spanje hebben we Pater Eric met een cola voor de neus boven op de top van een berg kunnen sleuren, waar hij totaal uitgeput, alle drank in de buurt aanwezig met veel dank aanvaardde. Heet ... snikheet was het!

Ganse groep: Mijn laatste kamp als groepsleider beleefde ik te Essen (1974). Daar zie ik onze aalmoezenter 'Piet' zijn tentje nog afgesloten met twee voetbaldoelen. Een prachtig zicht hoe Piet zijn ochtendgymnastiek moet opproeren om aan het ontbijt te geraken.

De allermooiste herinnering aan scouting blijft voor mij de uitstekende samenwerking tussen de leiding. Het was een echte (en hechte) vriendengroep. Die vriendschap en goede samenwerking straalt uit naar de kinderen toe.

Scouting Averbode ... Een prachtige tijd!

Ik heb met zoveel jongeren mogen samenwerken, dat ik er voldig fout zou aan doen namen te noemen. Het zou me spijten iemand te vergeten, want allen zijn ze me op één of andere wijze zeer dierbaar.

Ik ben zeer dankbaar met zovele mensen (zoveel persoonlijkheden) te hebben mogen samenwerken. Het is trouwens ook de groepering waar ik mijn toekomst verder heb opgebouwd. Samen met mijn vrouw Jeanine, vroeger Akela-leidster, trachten wij in ons gezin de vroegere scoutsprincipes verder uit te bouwen. Een prachtige herinnering hebben we trouwens aan onze huwelijksdag waar de ganse scoutsploeg deze dag mee opruilde.

De jeugdbeweging blijft voor mij een onuitwisbare stempel drukken op mijn leven. Het heeft een absolute bijdrage geleverd bij de vorming van mijn persoonlijkheid.

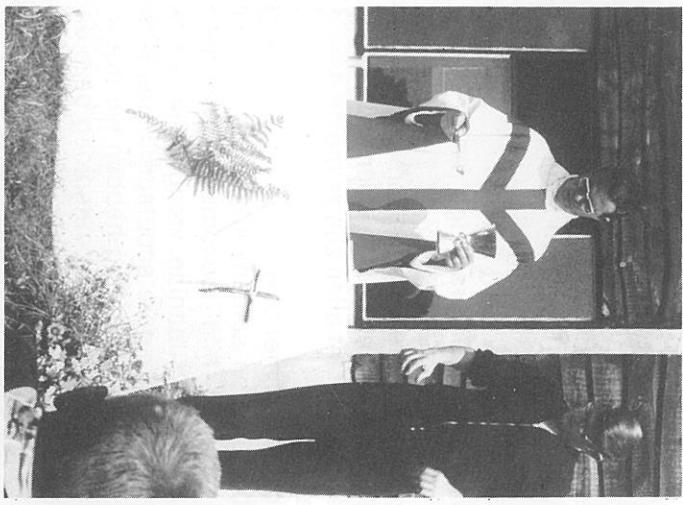
Als je kijkt naar de jongeren die uit onze beweging komen, dan kun je absoluut stellen dat zij het allen zeer ver hebben gebracht, ieder met zijn/haar eigen talenten, maar allen hebben ze hier een stuk van te danken aan de vorming die de jeugdbeweging hen meegaf.

Daarom blijft de jeugdbeweging voor mij een absolute noodzaak in de maatschappij, ondanks de vele andere impulsen die onze huidige jeugd krijgt aangeboden.

Succes, scouting Averbode, voor de volgende 20 jaar!

Blijf geloven en volhouden in de jeugdbeweging

Frans Geyskens

Eric Stijnen

Aalmoezenier 1966-73

V.V.K.S.

Tijdens mijn jeugd ben ik altijd lid geweest van een jeugdbeweging. Daaraan bewaar ik de beste herinneringen. Ik heb er heerlijke uren beleefd in spel en sport, maar ik heb er ook geleerd met andere mensen om te gaan en rekening te houden met anderen. Inzet voor anderen en de waarde van de vriendschap heb ik er ontdekt.

Toen ik dan in de jaren 63-64 de akolietengroep overnam van Pater De Groot heb ik niet gegaardeld om aansluiting te zoeken bij scouting. Verschillende leiders en leidsters van de Poolster-groep te Diest hebben ons in die maanden komen helpen.

Persoonlijk vond ik scouting de beweging die het meest was gericht op de jonge mens in zijn geheel. Ze leerden een grote interesse voor de natuur, ze bezorgden degelijk en goed materiaal om jongeren te boeien.

Toen we dan echt scouts waren geworden moest er een groepsleider komen, die vonden we in Frans Claes. Er moest een leiding komen voor welpen, jongverkenners en verkenners. Mensen die mij zijn blijgeleven uit die jaren zijn: Jenny en Simone Van de Wouwer, Cécile Lambrechts, Jeanine Cuypers, Irène Aerts, Marleen Laeveren, Ria Coenen, Bernadette Claes en Renilde Janssens bij de welpen. Bij de jongverkenners: Frans Geyskens, Karel Maes, Jan Maes. Verdere leiders: Michel Aerts, Marc Pairoux, Willy Cuypers, Luc Coomans, Marcel De Jongh en Erik De Jongh. Verder heb ik deel uitgemaakt van het scoutscomité met als voornaamste leden: Walter Mulders, Hugo Tuerlinckx, Lode Boeckx, Wilfried Claes en Jef Coomans.

De hoogtepunten van elk scoutsjaar waren de kamperen van de verschillende takken!

In het begin gingen we met gans de groep samen op kamp, later is dat een kamp per tak geworden. Zo zijn de verkenners ook verschillende malen naar het buitenland geweest; 3 keer Spanje, verder naar Tirol en Ierland.

Er zijn ook vele andere mooie momenten geweest; grote dorps-spelen, scoutsrally's, tiroleravonden, de viering van tien jaar scouting enz.

Pater Erik Stijnen tijdens de kampmis te Opoeteren (1971).

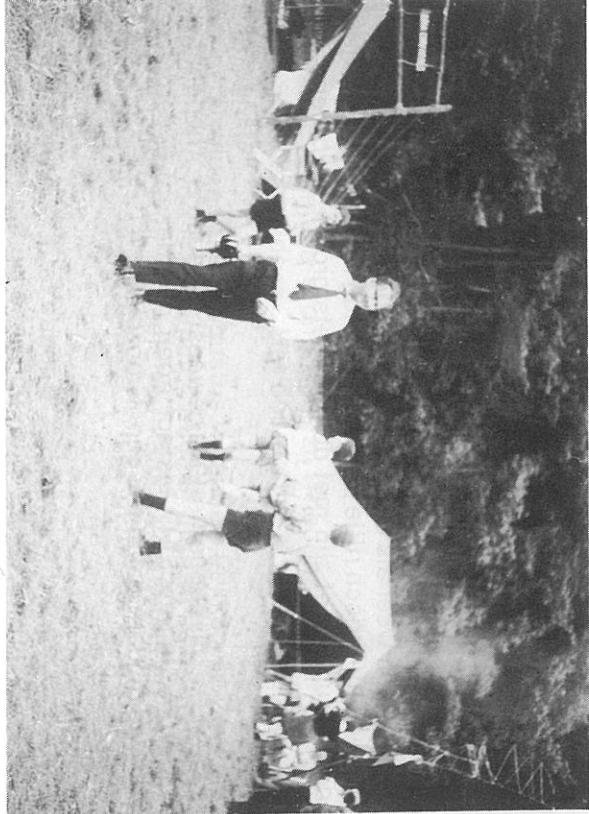
Op tocht in Oostenrijk met v.l.n.r. Guy Wollants, Luc Coomans, Ivo Wellens, Frederik Sieben, Martin Verheyden, Erik De Jongh, Harry Corren, Andre Exel, mans, Erik Mies, Eddy Wouters.

Als aalmoezenier lag ik aan de grondslag van de aansluiting bij scouting en ik heb gedurende tien jaar het wel en wee van de groep meegeleefd.

Zo'n beweging kent hoogte- en laagtepunten. Zo'n beweging wordt gedragen door haar leiding. Voor mij was de groepsraad dan ook een belangrijk gebeuren waar ik veel nadruk op legde.

Als de groepsploug een vriendenploeg was dan draaide het goed, als er ruzie en onenigheid was, had dat ook zijn weerslag op de groep.

Het belangrijkste vind ik de overgang en de aansluiting bij scouting. Tot dan toe was de groep te veel het werk geweest van één man. Pater De Groot heeft dat meesterlijk gedaan, maar ik vond dat een groep niet mocht staan of vallen met één man.

Pater De Groot tijdens de bezoekdag te Balen-Neet.

Door de aansluiting te bewerken bij de scouts was het mijn bedoeling dat als ik wegviel de scouts toch zonder problemen zouden kunnen verder bestaan.

Ik heb vele uren en week-enden in de scouts gestoken, ik heb dat altijd graag gedaan omdat ik telkens beroep kon doen op mensen die zich ook wilden inzetten.

Merkwaardige gebeurtenissen en herinneringen ? Die zijn er zoveel, te veel om op te noemen. Ouderavonden die spetterden van leven en creativiteit. Kampen waar altijd wel wat gebeurde.

Herinnering aan de brand van de blokhut. Herinneringen aan de 'moeders' die gedurende vele jaren elke week trouw het lokale kwamen opkijken (zoals Bertha Exelmans, Rozeke Steurs, Pelagie Breugelmans, Marieke Das, Mieke Peeters en Julia van Peer Cuypers en Yvonne Van Gelder).

De jaarlijkse Herfstmalen op de kluis in Sint Joris Weert met de Groepsploug ...

Eric Stijnen

Zuster Benjamin ...

Algemene Leiding 1960-79

V.V.K.M.

Averbode ... van vakantieschool naar Zonnekinderen en verder naar V.V.K.M.

18 jaren terug ... Alles vergeten ? Helemaal niet! Vaak keren herinneringen weer als oude trouwe vrienden. Het gebeurde netjes op een historisch rijtje plaatsen kan nog moeilijk. (de gaatjes in de geheugenzeef zijn met de jaren iets groter geworden ...).

Hoe het begon ...

Het moet ± juli-augustus 1960 geweest zijn toen zr. Theophana en ik op vraag van E.H. Pastoor (toen nog deken) Eysermans iedere woensdag «vakantieschool» opzetten.

Pastoor Eysermans drong aan, zr. Theophana was overtuigd maar ikzelf aarzelde Het duurde tot ± Pasen eer de groep van wal stak.

De eerstvolgende juli-augustus maanden trokken de Zonnekinderen (onder deze benaming zouden wij ontluiken, groeien en ook bloeien), voor het eerst op kamp. Voorbereiding ? ... deze was er nog niet in grote mate. Wij gingen meer op avontuur uit. Eigenbilzen ...

Gedurende een vijftal dagen wandelden wij zingend langs het kanaal of vertoefden onder de brug. Lange kinderverhalen rollend er over het water en klommen aan de overzijde langs de oever omhoog...

Het meest sterke moment was wel het bezoek van de Heer inspecteur die ons hele kamp afkeurde en Mia Claes terug naar huis stuurde... Natuurlijk maakte dit heel wat gezonde agressie los in de groep! De band van vriendschap en zuster-zijn werd hechter zowel bij de leidsters als bij kinderen. Wij bereikten dus ons doel.

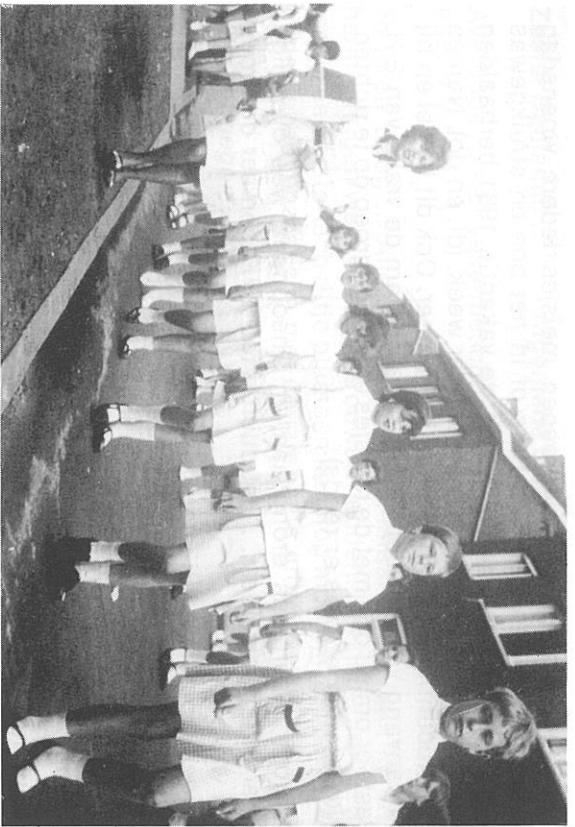
Meteen waren de Zonnekinderen geboren. Begin van het eerste volle werkjaar wilden wij naar de inlijving toewerken en toelen. Er kwam een uniform: witte blouse, rose-geel of blauw geruite rok en van dezelfde kleur een puntsjaal. (zie foto). Nog voor het volgende kamp (Meeuwen) zouden wij een vierde kleur (rok) moeten bijnemen (groen).

Op 30 oktober stroomde de abdijkerk vol tegen 15 u in de namiddag. Er heerste stemming, er was wijding. De jongemeisjesstemmen (toen reeds met 46 leden) lieten zingend hun kleine en grote verlangens meedragen op de die dag extra dikke wierook-wolken tot vlak voor het altaar.

Jonggidsen op kamp te Bree met (staande) Zuster Benjamin, Lutgarde Vercammen, Ginette Sieben, (zittend v.l.n.r.) Monique De Meue, Ria Claes, Mia De Jongh, Lizette Wellens en Nelly Lenaerts.

Ziebaar was dat de groepen
vooral uit jonge mensen bestonden, maar dat er ook veel oudere leden waren.

kon 't stil maken zodat wij bij het huiswaarts keren voelden hoe onze woorden een warme woldraad sponnen naar de anderen, in deze zwarte avond.

Processie met zonnekinderen met Mia De Jongh (links) als leidster.

Het deed deugd. Na de plechtigheid waren er voor ieder 2 koffiekoeken bij een tas warme chocomeelk! Het heerlijke aroma lokte ons ... en de stappen van de meisjes versneldden, de rijen slingerden iets meer ... de ene naar links, de andere naar rechts, maar wij bereikten toch de oude Familia. Dit smakelijk etentje kwam er door gedurende drie vergaderingen volop eikels te rapen (verkocht tegen 3 fr. per kilo). Er was 's avonds nog juist 17 fr. over (de hele kas).

Het leven van de Zonnekinderen ging verder. Wekelijks vergaderden wij tussen 14u en 17u. in het lokal rechts als men het poortgebouw binnenkomt.

De weken en maanden kwamen en gingen. De jaren evenzo. Ouderavonden (o.a. Bosmoedertje, Y. Waegemans) en kampern vormden hoogtepunten. Het ledenaantal groeide in aantal. Inzet en betrokkenheid waren er reeds vanaf het eerste uur. Bij E.H. P. Vanderveken, onze aalmoezenier, hadden onze, vaak geanimeerde vergaderingen plaats. Voor onze leidstersopdracht kregen wij er brood en beker. Wij ademden er diepere dingen. Dit

Heuglijke gebeurtenissen waren nog: wijding van 'onze eigen' vlag. (ontwerp Renilde Cuypers, zus van Adeline); het kerstspelletje op 25 december 1966 op de Testelsesteenweg. Met het oog op enige diepgang binnenden de groep waren er een viertal E.K.-meisjes ontstaan o.l.v. E.P. G. De Groot. De invloed welke hiervan over de andere leden van de groep uitging was opmerkelijk sterk.

Op een bepaald moment beschikten wij, dank zij E.H. P. Vanderveken, over een mooi, ruim en splinternieuw lokaal. Wij deelden het samen met de K.A.J. (... wij mochten het van hen gebruiken).

De lange reeks kampen: Eigenbilzen, Meeuwen 2, Gruitrode 2, Linkhout, Bel Ittre, Retie, Steenberg, kenden alle heerlijke ogenblikken, naast uren van ook-al-eens-moeilijk-hebben-met-elkaar. Auto-, en autobussenwas, papier- en voddenslag, waren toen onze bronnen van inkomen. Er was bankrekening noch zwarte kas en toch kregen wij als bij wonder de eindjes aan elkaar geknoopt. Was het maart-april 1965 dat wij beroep deden op V.V.K.M. Diest, in het vooruitzicht van aansluiting bij de beweging ?

Voortaan vergaderden de drie groepen afzonderlijk: Kabouters, Jonggidsen en Gidsen. Ook hier moeten er vele boeiende en mooie dingen geweest zijn. Erover nadenkend stel ik vast dat ik hier echter meerder dingen vermeng met de Roodkapjesgroep welke ik mede-begeleidde tussen 1970 en 1973 (daarom dus niets hierover).

Aan V.V.K.M. en V.V.K.S. Everbeur 1985 wens ik «voorraarsbloei en zomer van heerlijkheid». Mochten er nog keiharde winterdagen komen dan wens ik jullie allen fidele compagnons, zoals wij het probeerden, zoals jullie het ook kunnen!

Met heel mijn hart zeg ik DANK

voor het mooie
voor het diepe

en ook voor het moeilijke in die 9 jaren.

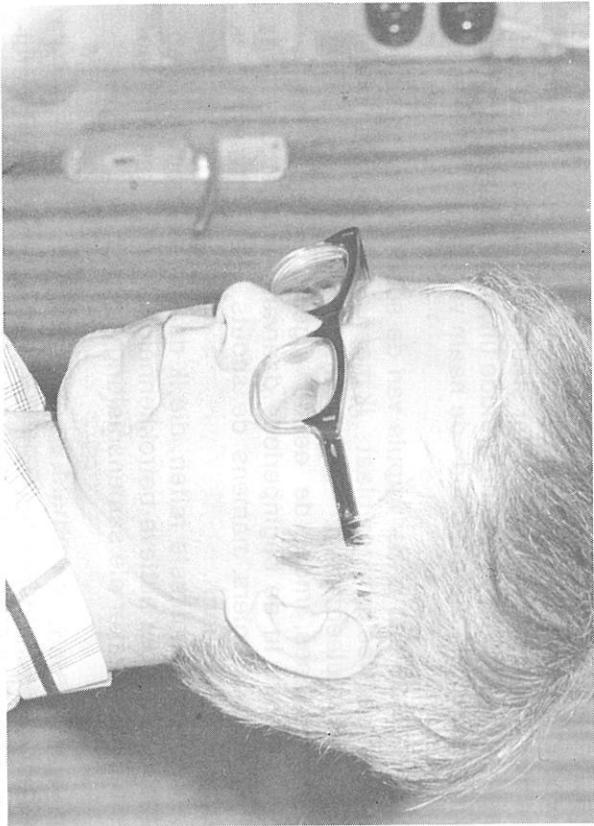
Van kinderen en leidsters zal ik alles als meibloemen in mijn herinneringen dragen.

Leidsters die ik mij nog herinner: Maria Aerts, Andrea Aerts, Anne-Marie Aerts, Mia De Jongh, Adeline Cuypers, Maria Maes, Greta Maes, Liliane Rectem, Greta Lenaerts, Lizette Wellens, Ria Claes.

Mijn bijdrage: ik dacht dat mijn taak eerder bestond in het bezorgen dan wel in het effectief leiding geven. Zodra dit (leiding) door jonge mensen kon overgenomen worden hervatte ik mijn taak van eerder bezielende aanwezigheid.

In de periode waarin ik mee optrok dacht ik dat er een hele brok echt 'leven' gebundeld werd ten bate van de jeugd.

Toen Zr. Benjamin
Nu Zr. Geert Janssen
Hemelrijck 25
3500 Hasselt
Tel. 011/22.37.45

Guido Verhulst

Aalmoezenier 1969-75

V.V.K.M.

Aan de werkgroep scouts o.l.v. Manu Claes,

Begin deze week heb ik uw vragenlijst omtrent VKSM toegekeken. Hierbij wil ik mijn best doen, om mij zoveel mogelijk te herinneren, maar dat zal uiterst weinig zijn, gezien ik daartoe over niet het minste naslagmateriaal beschik. Tot mijn verbijstering stel ik zelfs vast dat ik niet eens meer over een landkaart van België beschik. Wat zou men daarmee ook in Amazônia aantreffen?

Misschien eerst nog een tip: moet ge ooit geïnteresseerd zijn om in onze parochie op kamp te komen, van harte welkom! Er zijn eettelijke uitgelezen plaatsen voor, soms op meer dan 100 km. van het dichtsbijzijnde huis. Ik vond enkel een oud notaboekje van 10 jaar geleden. Daarmee kan ik u de juiste datum en plaats van mijn laatste kamp vermelden. De rest zijn gissingen.

En nu begin ik:

Meegemaakte kampen:

Van 3 tot 10 juli 1975 in Sint Martens Voeren: dat was zeker en vast met de scouts, maar nu twijfel ik er aan of de gidsen er wel bij waren. Verder waren wij ooit - en dit, meen ik, telkens alleen met de gidsen - aan de Hollandse grens, in Bree (een schooltje), ergens aan een autostrade, zowat ten zuiden van Brussel, meen ik mij te herinneren.

Poging tot kroniek:

Rond 1969-70 heb ik de VVKM overgenomen als aalmoezenier van afscheidnemend onderpastoor Vanderveken.

De toenmalige leiding concentreerde zich in het gezin Rectem van de Nieuwstraat. Naar mijn oordeel kende die groep toen welig dynamisme, en er was een zekere afgekeerdheid van de scouts, vermoedelijk naar aanleiding van een eerder paternalistische houding van de vorige aalmoezenier.

Me dunkt dat er vanwege VVKM ook weinig contact bestond met verbond of hogere leiding.

De meisjesgroep wist zich echter steeds te handhaven, en zelfs uit te breiden. Ook de leiding breidde uit, maar daarvan herinner ik me nu enkel - sla me dood - de naam van Daniëlle Peeters.

Rond 1974-75 had onder impuls van de scouts de samensmelting van de twee groepen plaats. Ik meen dat dit toen van hogerhand gestimuleerd werd.

François Caes, moet de eerste algemene leider daarvan geweest zijn. In de beginperiode daarvan waren er overigens twee aalmoezeniers: namens de scouts, Plet Vervaet, en ik namens de Gidsen.

Eén van de heuglijkste feiten, die ik daarbij meegeemaakt heb, ofschoon zonder actieve betrokkenheid van mijn kant, is naar mijn oordeel zeker die samensmelting geweest.

Dat was het dan.

Wil er wel rekening mee houden, moest er iets met andere getuigenissen niet kloppen, dat dit voor een stuk slechts gissingen zijn.

Overigens houd ik mij ten zeerste aanbevolen om een eksemplaar van de op te stellen brochure toegestuurd te krijgen. Dat zal mij allicht helpen om me één en ander meer precies te herinnernen.

Nog de beste groeten aan de werkgroep en heel de VVKSM, en hopelijk heeft mijn bijdrage enig nut.

Dolf

N.v.d.r.: We beloven stellig aan de hierboven genute wens van onze Dolf gevold te geven en deze brochure tot in de duistere gebieden van Amazônia (Brazilië) te laten doordringen!

Luc Peeters tijdens de formatie op het kamp te Cul-des-Sarts

Oktöber 1977

Het nieuwe scoutsjaar was van start gegaan met jonge mensen in de leiding en met het opstarten van de eerste gemengde tak uit onze geschiedenis: de 'JIN'. Begin oktober werd een nieuwe groepsleider gekozen en een nieuw groepscomité samengesteld.

Welpen, jong-verkenners en verkenners konden voor hun activiteiten terecht in het Akoheem. De gidsentakken echter zaten harder over Averbode verspreid. De kabouterse vergaderden aanvankelijk in de wijksschool, maar verhuisden wegens gebrek aan verwarming, tijdens de winter 1977 noodgedwongen naar de trouwzaal van het gemeentehuis. De jong-gidsen konden terecht in het keldertje van zaal Familia en de gidsen bereidden zich voor op hun latere beroepsloopbaan in het doplokaal. Het vinden van geschikte lokalen, waar alle takken samen konden vergaderen, werd ook één van de prioriteiten.

Na het opzetten van Jeugdclub Joke leek het er even op dat het jeugdlokaal aan de Zandstraat, destijds gebouwd voor KAJ en zonnekinderen, de oplossing zou brengen.

Wegens verkoop van de bouwgrond dienden wij echter ook dit lokaal spoedig te ontruimen.

We zochten dus verder en verkregen van het schepencollege de toezagging dat de gebouwen en terreinen van Everbeur Sport langs de Herseltsebaan zouden ter beschikking komen van de scouts en gidsen.

Een jaar later, kort na het vertrek van Everbeur Sport stortte, bij de eerste lichte sneeuwval, het dak van de kantine in. Het schepencollege, onder impuls van eerste schepen Claes, bracht weer soelaas en leverde materiaal voor herstellingen en inrichting. Nog diezelfde winter werden lokalen klaargemaakt voor gidsen, jonggidsen en kabouterse.

Later werden andere lokalen afgewerkt, zodat tijdens de kerstvakantie 1981 gestart kon worden met een werking voor 6 en 7 jarigen: de kapoenen. Dit sloeg in, want in juni 1982 hadden reeds 32 kinderen zich aangesloten. De kapoenen waren dan, na de kabouterse met 34 leden, de sterkste groep.

Het groepscomité zorgde dat deze en andere zaken gefinancierd werden door het organiseren van bals en «Dolle Dingen Dagen» en het mee-organiseren van handelsbeurzen.

Wat de werking zelf betreft hield men zich, buiten de praktische organisatie van de kamperen, vooral bezig met vorming en begeleiding van de leidingsploeg. Daartoe werden leidersweekends georganiseerd te Herentals (oriëntatietechnieken), Vorselaar (spel), Durbuy (bergbeklimmen, speleologie en carnaval) en Opoeteren (gesprekstechnieken en rollenspelen).

Leidsters en leiders werkten actief mee aan al deze realisaties. Maar vooral stelden ze, week na week, vijf jaar lang hun vrije tijd ten dienste van de Averbode Jeugd.

Het resultaat was navenant: hechte vriendschappen, interesse en drukbezochte vergaderingen en jaarlijks als kroon op het werk: het kamp.

Augustus 1982

In Reppel werden nieuwe scoutstechnieken uitgeprobeerd: een decapotable kamptoren, waterrijke tenten in de schuur, lucifers tegen vermoedheid en geruisloze grasmaaiers in Valkenswaard.

Datzelfde jaar ging de JIN-vlieger wonderwel op in Martell. Bracht, met communicatietechnieken die Baden Powell's verkenners tijdens de Boerenoorlog zouden hebben doen verbleken, roofovervalen door de gangsterbende van Der Alte Williams en Der Man mit de gelben Wagen, het olietransport en August Kaut's zoete miswijn.

Terwijl in de Gorges du Tarn onze Jin's hun tochten afwerkten onder een brandende zon en onweders enkel konden aangetrokken worden door ringen, armbanden en uurwerken, regende enkele weken later in Cul-des-Sarts het bezoekeende voetbaleftal compleet uit.

Eén aanwinst nochtans: een ervaren hudo-graver.

In Sy trokken we op kamp zonder gidsen. Om de gemiddelde leeftijd van de kampdeelnemers enigszins op peil te houden konden de ouders gedurende twee dagen deelnemen aan de activiteiten.
De opkomst was groot, het weer onweerachtig, het kampvuur werd uitgesteld. Geen nood echter: na het optrekken van donderwolken knutselden de ouders een alternatief kampvuur in mekaar, gestoakt met vuilnissakken.

Voor de gidsen hadden we die zomer een reis naar Frankrijk gepland. Het ontbreken van een geestelijke was voor sommige ouders te mooi om waar te zijn, zodat het feest niet doorging. Omdat alle materiaal echter reeds besproken was besloot de leiding voor één keer eens zonder kinderen te starten. Het werd een prachtige trip langs Normandische oorlogs- en Bretoense vakantiestranden, in een sfeer van gemoedelijkheid, kameraadschap en openheid: een gepaste afsluiting van vijf jaar vruchtbare samenwerking.

Keuken: Vera Broeckx, Lucienne Ceusters, Jenny Cras, Gerda en Jos Didden, Josefien Jacobs, Greet Kerckx, Renilde en Leon Laureys, Christel Peeters, Magda en Marcel Swinnen, Maddy Willekens, Greta Wouters.

Groepscomité: Michel Aerts, Manu Claes (AGL + Fourier), Eric De Jongh, Marcel De Jongh (materiaal), Frans Geyskens, Paul Jansse (sekretaris-penningmeester), Renilde Janssens, Eric Mues, Eric Van Camp (mat.), Jan Maes (lokalen), Frank Van der Plaetse, Herman Van de Weyer (fotografier).

Groepsraad: Patrick Antonis (v), Karolien Belmans (g), Lydia Branders (jg), Ria Branders (g + kap.), Greet Branders (kap), Jos Branders (jv), Ingrid Carette (w), Monique Celen (jg), Benny Celen (jv), Leen Claes (g), Christine Claes (g), Brigitte Claes (k + jg), Manu Claes (v), Ria Coenen (w), Luc Coomans (j), Jenny Cuypers (w), Krista Cuypers (jg), Eric De Jongh (j), Jan Dries (w), Marleen Geyskens (k), Guy Goris (v), Renilde Janssens (w), Willy Janssens (v), Dirk Janssens (w), Clement Laeveren (v), Hilde Laureys (jg), Geert Monsecour (w + k + g), Raf Mues (v), Eric Mues (j), Marie-Paule Boeckx (jg), Lief Mulders (k), Karin Pauwels (w), Lut Peeters (k), Brigitte Segers (w + g), Lief Sieben (k), Gilbert Sieben (w), Brigitte Smeyers (k), Eric Van Camp (jv), Kris Van Dijck (jv + w), Marcel Van Genechten (v), Jaak Van Genechten (jv), Jos Van Genechten (jv + w), Annette Vercammen (k), Hilde Vercammen (k), Chris Vercammen (k + w), Wim Vercammen (jg), Geert Verhaert (w), Martin Verheyden (jv), Brigitte Vermeulen (jg).

Aalmoezenier: Luc Van Damme, Piet Vervaet

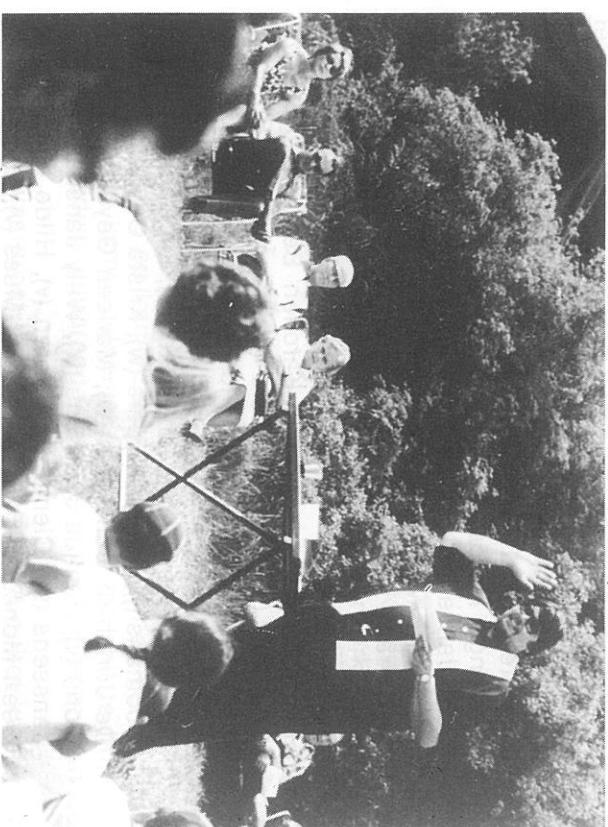
Groepsleider: Luc Peeters.

Piet Vervaet

Aalmoezener 1973-80

V.V.K.S.M.

Het is niet gemakkelijk om registers van vroeger te openen en 7 jaar scouts en 5 jaar gidsen voor de geest te halen, te ordenen en er de beste momenten uit te kiezen.

Piet Vervaet tijdens de kampmis te Nismes (1977).

Niet dat er geen stof is om over te schrijven. Maar scouts en gidsen zitten zo met mijn leven verstrengeld, dat het is als je eigen vlees ontleden.

We hebben Pater Erik opgevolgd na een jaar onderpastoor te zijn. We schrijven 1973. Frans Geyskens was groepsleider. En de scouts waren nog een afzonderlijke groep.

Géén sprake van gidsen, die waren aan de goede zorgen van Dolf toegewezen.

We zaten met een toffe leidingsploeg ondanks het feit dat heel de geest van 68 in de scoutsbeweging was doorgedrongen en dat men het moeilijk had met praktische dingen als tucht, uniform en afspraken.

Jongverkenners op kamp te Essen (1974) met v.l.n.r. (staande) Patrick Jongh, Jan De Meue, Bart De Bakker, Clement Laeveren, Jan Dries, Gilbert Sibben, Luc Coomans, Harry Corten, Erik Mues, (zittend) Pieter Wellens, Alex Exelmans, Herman Cools, Johan Pittelvlijs, Stefan Driessen, Johnny Wouters en Martin Verheyden.

Rond Pasen kwam de uiteindelijk beslissings- en kontaktvergadering op de onderpastorij tot stand. Alle scoutsleiders in dat kleine kamertje samen met François Claes. Er werden kontakten gelegd, afspraken gemaakt en uiteindelijk kwam de opvolging tot stand. Iedereen was blij en opgetogen. Ondertussen werd het kamp te Essen-Horendonk voorbereid: bij de familie Van Lommel, in de hoeve 'De Pi'.

Er werd veel toegedekt onder het motto van: ze zullen wel wijzer worden. Frans Geyskens was aan zijn laatste jaar bezig. Het was hem na het verstrijken van zijn termijn niet langer mogelijk om nog verder de verantwoordelijkheid voor de groep op te nemen. Toch wou hij de groep in goede handen overlaten. En in de loop van dat jaar gingen we in samsenspraak met de groepsleider, na eindeloos Gepalaver op zoek naar een nieuwe groepsleider. Het moest iemand zijn die zijn sporen in scouting al verduld had, iemand die aanvaard werd door de jongeren en die een beetje wijsheid uit zijn leeftijd en relaties kon putten.

Het werd een tof kamp, met kwakkelweer, scotch in tinnen potjes, het succeslied van «een scout, dat is een jongen ...» en een regelrechte aanval van Averbodeense terroristen die werd afgeslagen voor een verenigd VVKS/Ahoi.

De gidsen onder begeleiding van Gust waren toen op kamp in Herselt naar ik mij meen te herinneren in de «Reinaarthaove».

Een nieuw scoutsjaar begon, een jaar waarop een grote stap werd gezet naar een vernieuwing van de groep.

De gidsen die de laatste jaren sukkelden onder het gebrek aan voldoende leidsters, wat dan ook vermindering van leden meebracht, kwamen in nauw contact met de scouts. Via Dolf en mezelf, en onder toedoening van de groepsleiding, werd besloten gidsen en scouts te fusioneren.

Er zou met één grote leidersploeg gewerkt worden. Alle takken zouden afzonderlijk (dus niet gemengd) blijven werken. Zo werd het werkjaar aangevat. Een andere nieuwighed was het tot stand komen van een leidersploeg, naar klassiek strijdien: een demokratische beleidsvoering op het vlak van groepsleiding.

Het was een hele aanpassing: een gemengde groep en een groepspluug. Maar het werkte. En het werkte wonderwel goed. Zo werd een driejarige termijn uitgewerkt, met telkens kampen als hoogtepunt.

Een Vlaams kamp in de Voerstreek met toen reeds last en plagerijen van franstalige Voerenaars.

Een kamp tussen bosbranden in de vlamende hitte van het wonderseizoen 1976 in Opoeteren. Een modelkamp in cirkelvorm, waar niemand mocht roken, omwille van het brandgevaar. De nabijheid van Leo, de gehandicapte zoon van de eigenaar. Het donkerbruine gebakken thuiskomen, verlangend naar een fris bad.

Tenslotte een heel talrijk meegeleefd kamp versierd met onwevers, everzwijnen en een kilometerlange waterdarm. En toch had bijna iedereen buikloop. Want een grondmicrobe waarvoor de Walen immuun waren, bevuilde het water van de Ry de Rome. En tenslotte dronken we leidingwater uit die waterwinning.

Een rekord aantal hudo's werden begraven, hoewel de grond steenhard was. Het was een kamp waarop kilometers toiletpapier werd beschreven.

Het was een toffe periode, waarin een groep leerde samen opgroeien, daarbij geholpen door de ervaring van doorgewinterde oudscouts, die zich vol overgave voor die groep inspannen. Ik ben er hen als aalmoezenier altijd dankbaar voor geweest — heel de groep trouwens — hoewel we dat misschien te weinig hebben laten blijken. Maar ja hoe is de jeugd ...!

Er kwam een hele nieuwe ploeg jongeren in leiding. Jonge mannen en vrouwen die de opbouw van een gemengde groep niet als leiders hadden meegeemaakt.

Jongeren met andere wensen en verlangens. En daarom kwam na het verstrijken van de termijn van de groepsleiding, een nieuwe groepsleiding op de proppen.

Het werd weer zoeken en onderhandelen, een tasten en aftasten. Maar na een democratische stembeurt kwam Luc Peeters aan de bak. Een jonge kracht, wiens scoutervaring niet té recent meer was, maar die het grenzeloos vertrouwen kreeg van heel de leiding. En wat moet een groepsleider meer hebben dan vertrouwen ?

Het was opnieuw hard werken, een aanpassen aan elkaar, een opnieuw inwerken in het grondmanifest van scouting. Het begeleiden van kraakverse leiding en het geven van vorming aan diezelfden. Maar de groep breidde uit.

Jongeren, meisjes en jongens sloten zich aan. En de wekelijkse activiteiten hadden plaats zoals reeds jarenlang. Het boeiende scoutswerk dat zo vormend werkt voor wie er zich voor inzet ver richtte zijn schitterend werk.

Vriendschappen werden opgebouwd, diepgaande en blijvende. En over de grenzen van mekaars karakter heen vonden mensen elkaar. Het deed deugd dat als aalmoezenier mee te maken. Rijke vruchten die hangen aan bomen van stilst werk.

Ook in deze periode waren de kampen telkens hoogtepunten. In Reppel stelden we ons tevreden met een niet al te groot terrein en typisch Belgisch weer. Gelukkig hadden we lieve bewoners

op de boerderij. Gelukkig was er een bakhuis dat heetgestookt kon worden en waar alles gedroogd werd.

Gelukkig was er een bos met zoete bosbessen waarmee in het bakhuis heerlijke bessentaart kon gebakken worden.

De Duitstalige gemeenschap verwelkomde ons in 1979 en sedertdien weet men in Bracht wie in Averbode woont. Het heerlijk Duitse zuurbrood was een lekkernij en het weer was fijn. Bezoek van het kinderwelzijn (moe kak) bracht wel een lichte paniek, maar uiteindelijk kwam alles in orde want haar aanmerkingen op het menu waren ongegrond. En het materiaal geraakte op het einde van het kamp nat, maar goed thuis.

Nadat we in de vorige jaren met de jins al naar de Normandische en Bretoense kusten waren geweest, trokken we in 1980 naar Denemarken. Een hele tocht met een boeiende ervaring in Binneballe waar we te gast waren in de parochieblokhut van de Averbode paters van Vejle.

Terwijl in België de meest natte juliimaand zijn kuren had en reeds heel wat kampen hopeloos moesten opbreken, wilden ze niet verdrinken, genoten wij in Jutland van een stralende prachtige warme zomer. Iedereen bekwaamde zich in 'frisbee' spelen en leerde een aardig mondje Deens. To ol', enz.... Er waren er zelfs die leerden forellen vissen in een kweekvijver. Maar vermits de beestjes toch de geest gegeven hadden, aten we ze maar smakelijk op. En wie het niet lustte heeft daar lever leren eten.

Brakel, tenslotte, werd mijn laatste kamp met de groep, want in september vertrok ik naar Groenenoek te Berchem voor een nieuwe opdracht. Voor het vertrek zaten we, wat het weer betreft, met de handen in het haar. Maar op onze nationale feestdag klaarde de hemel op, net op tijd om het kampterrein wat op te drogen tegen onze komst. Dit werd uiteraard mijn meest sentimenteel geladen kamp, omdat het een samenzijn in afscheid was. En weemoed vervult me nog steeds wanneer ik aan die dagen van toen denk... en dat gebeurt meer dan je denkt.

Ik ben blij dat ik in de groep heel veel vrienden mocht hebben en dat we altijd, met wie dan ook, goed konden opscheuten, enkele misverstanden niet te nagesproken.

Wanneer ik nu over de groep lees, die leeft en zelfs zijn twintigjarige bloei viert, dan ben ik blij dat ik er een stukje mocht toe bijdragen. En wanneer ik toevallig jongeren ontmoet van toen, of ze nu leiding waren of lid van een of andere tak, en ik zie wat er van hen geworden is ben ik fier.

En het meeste plezier heb ik nog in de genegenheid die ze me toedragen en de plaats die ik in hun hart nog heb.

Moge de Heer de groep blijven zegenen. En moge de groep trouw aan de weg van Baden Powell, in het spoor van Vlaams en katholieke, het scoutisme nog voor lange jaren brengen onder de jeugd in Averbode en omstreken.

Piet Vervaat, pastoor van Grimbergen, nog steeds aalmoezenier van scouts en gidsen aldaar!!

Piet Vervaat

Manu Claes

Groepsleider 1982-....

V.V.K.S.M.

Ieder resultaat is een resultaat van samenwerking.

*Manu Claes
tijdens de
openingsformatie
van het nieuwe
scoutsjaar.*

In de zomer van 1982 kreeg ik enkele leidsters en leiders op bezoek met de vraag of ik groepsleider van de scouts en gidsen zou willen worden.
Ik vroeg enkele weken bedenklijd omdat ik al te goed wist dat het een niet te onderschatten taak zou zijn.
Als leider van de jongverkenners en verkenners en als assistent-groepsleider had ik op vergaderingen van groepsraden en komitees dikwijs ervaren dat 'alles niet zomaar van een leien dakje liep. Maar ik nam het op als een uitdaging voor mezelf en als een dienst aan de groep, waar ik tenslotte al jaren bij had mogen zijn. Bovendien was de leiding op dat ogenblik niet zo talrijk, maar wel erg gemotiveerd om 'er werk van te maken'. Dit laatste gaf de doorslag.

Mijn eerste groepsraad als groepsleider bracht mij in kontakt met enthousiaste leiders en leidsters, die bereid waren samen de handen uit de mouwen te steken. Dat was wel nodig want problemen waren voorlopig niet uit de lucht: een geslonken ledenaantal, een tekort aan leiding, lokalen en terreinen die wachten op een definitieve afwerking.

Het waren deze punten die de eerste samenkomensten van groepsraad en komité zouden beheersen.

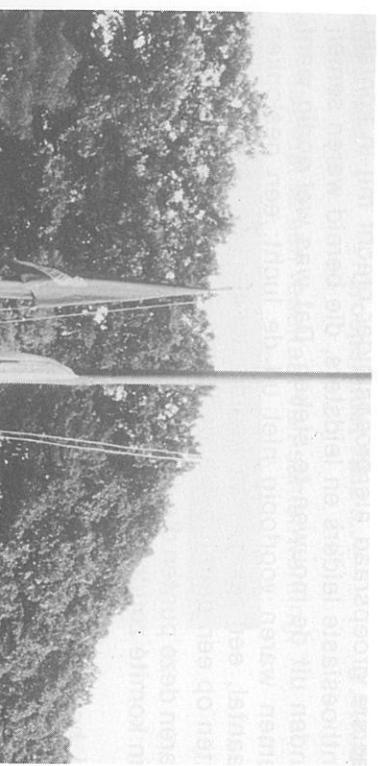
Vooral het lage ledenaantal hield ons bezig. We zouden er samen iets aan doen. Het ledentekort situeerde zich vooral in de oudste leeftijds groepen (gidsen, verkenners, jonggidsen, jong-verkenners).

We besloten:

- * Extra zorg te besteden aan de jongste takken (kap., kab., welp) met de hoop mettertijd, via de jaarlijkse overgangen, de oudere leeftijds groepen nieuw leven in te blazen. Dit zou een werk worden van twee à drie jaren.
- * Onze wekelijkse activiteiten zo te richten dat de leden zich zouden aangesproken blijven voelen.
- * Als leiding regelmatig contacten te hebben met de naaste omgeving, vooral met de ouders van onze leden.
- * Meer naar buiten te komen als 'de scouts en gidsen van Averbode'. Dit door een wekelijkse formatie met gans de groep, door het uniform te herwaarderen, door de organisatie van activiteiten rond de opening van het scoutsjaar.

En het lukte.

Het ledenaantal steeg ieder jaar: van een 120-tal leden in 1982-83 tot 150 in 1984-85. Wij noteerden ook een stijgende belangstelling bij onze activiteiten naar buiten toe: het jaarlijkse bal, de bezoekdag op kamp, en niet te vergeten de opening van het scoutsjaar.

Voldoende en geschikte leiding vinden blijft een probleem, dat kenmerkend is voor de jeugdbeweging van vandaag. Voor de werkjaren 82/83 en 83/84 konden we onmogelijk leiding halen uit een dikbevolkte JIN-tak, zoals dat vroeger de gewoonte was. Dan spraken we hiervoor enkele oud-leden aan. Het werd een onverwachtse meevalller. Voor het werkjaar 84/85 konden we dan drie verkenners rechtstreeks van hun tak naar de leiding 'overhevelen'. Dat is natuurlijk een voordeel, want eens jongeren de jeugdbeweging vaarwel hebben gezegd; lijkt het moeilijk hen te motiveren om terug te komen en een leidersfunctie op te nemen. Gelukkig waren er in het verleden enkele 'prachtige' uitzonderingen.

De afwerking van onze lokalen en terreinen is een ander punt dat ons voortdurend heeft bezig gehouden en tot op vandaag onze aandacht opeist.

Dankzij de medewerking van het gemeentebestuur in de periode van schepen voor de jeugd Jef Claes kunnen wij niet alleen beschikken over de prachtige terreinen langs de Herseltsebaan, maar was het ook mogelijk de afwerking van de lokalen en terreinen stapsgewijs, naargelang onze mogelijkheden, tot een goed einde te brengen: het leggen van elektriciteits- en waterleiding, isolatie, afbreken van de gevarelijke omheining, het plaatsen van sanitair, afwerken van de binneninrichting enz... Eind 1984 werd onder het peterschap van de schepen voor de jeugd en met de financiële steun van het gemeentebestuur een B.T.K.-project ingediend door de scouts en gidsen van Averbode, Chiro Testelt en Chiro Okselaar.

Het hijsen van de vlag bij de openingsformatie van het nieuwe scoutsjaar.

Deze laatste onderging jaar na jaar een gedaanteverwisseling. Van een wijnavond op zaterdag en een Vlaamse Kermis op zondag is 'de opening' uitgegroeid tot een welgevuld feestweekend, waarbij iedereen, jong en oud, klein en groot, aan zijn trekken komt.

In mei 1985 konden 2 arbeiders voor een half jaar aan het werk in en rond de lokalen. Zo konden de lokalen aan de Herseltsebaan definitief afgewerkt worden en kreeg het akoheeem een nieuw kleedje.

Vermelden we hier de abdij, die ons een belangrijke financiële steun heeft gegeven voor de dringende herstellingswerkzaamheden aan het Akooheem.
Met de opbrengst, enkel van ons bal, de opening (hoe succesrijk ook) zouden wij onze lokalen nooit hebben kunnen afwerken.

Het kamp vormt een wezenlijk onderdeel van onze jaarwerking en is er een soort barometer van: een geslaagde jaarwerking geeft een geslaagd kamp op het einde van ieder werkjaar.

Naast de leiding en de komiteeleden moet hier de voorwacht en de kampkeuken vermeld worden. Dankzij hun goede samenwerkingschap, hun aller ijver en inzet kunnen we onze leden — van kapoenen tot verkenners — een tof kamp aanbieden.

Dit vraagt telkens een enorme voorbereiding maar het is een unieke belevenis: omgaan met anderen, werken in groep, samen problemen oplossen, samen dingen beleven... samen leven! Een kamp is geen luilekkerleventje. Verantwoordelijkheid nemen en zin voor initiatief staan vooraan. Avontuur komt bij tochten en droppings naar boven. Leven in en omgaan met de natuur is een wezenlijk onderdeel. Een kamp mee-maken, het is echt de moeite!!

Een groepsleider kan veel, maar niet alles. De leiding van de verschillende takken is de spil, waarrond onze werking is opgebouwd.

Zij bouwen aan hun tak, staan iedere week op de bres voor hun leden. Ook kontakten met de ouders lopen grotendeels via de leiding. Het comité verleent steuntakken aan de groep als geheel: de administratie, financiën, lokalen, materiaal, festiviteiten, kampvoorbereiding enz... . Er komt heel wat bij kijken!

Vergeten wij ook de kampkeuken niet. Ieder jaar dragen zij op kamp er nauwgezet zorg voor dat de hongerige magen gevuld worden en bij de jaarwerking staan zij mede op de bres en steken zij de handen uit de mouwen.

Heel belangrijk is het samenspel tussen leiding onderling, maar ook die tussen leiding en comité.

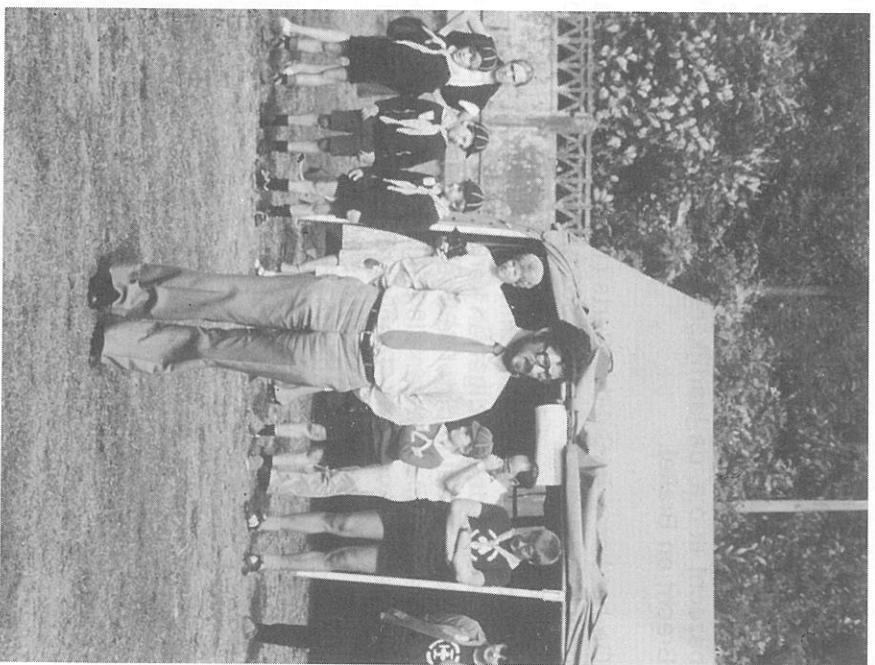
Elk resultaat is een resultaat van samenwerking: de talrijke opkomst van onze leden op de wekelijkse vergadering, de opening van het scoutsjaar, het jaarlijks kamp, de grote belangstelling op de bezoekdag op kamp. Cruciaal hierbij is de goede sfeer. Een sfeer waarin ieder op zijn plaats zich inzet voor hetzelfde doel: de scouts en gidsen tot een schone groep maken!!

Manu Claes

Huub Gerits

Aalmoezenier 1982....

V.V.K.S.M.

Huub Gerits tijdens zijn proostenwoord.

Erst wil ik vertellen hoe ik met scouts en gidsen van Averbode in aanraking ben gekomen. Het is een iets langer verhaal daar ik het ook zal hebben over de tijd waarin ik eigenlijk nog geen deel uitmaakte van de groepering zelf. Ik hoop dat ik hiermee de lezers en lezeressen niet zal vervelen door zoveel over mijzelf te praten, zonder dat mijn aandeel hierin veel om het lijf heeft gehad. Toch denk ik dat dit een periode, een facet is geweest uit het scoutsgebeuren dat zowel voor de scouts en gidsen zelf als voor mij van groot belang is geweest. Toch hebben deze dingen niet altijd kranekoppen gehaald.

Vervolgens wil ik ook iets zeggen over de laatste drie jaren (1982-1985), tijdens dewelke ik zelf aalmoezenier ben geweest. Tenslotte wil ik even aanstippen wat ikzelf belangrijk vind in het scoutsgebeuren, welke mijn verwachtingen zijn.

Met de scouts en gidsen van Averbode kwam ik voor het eerst in contact als dekenaal verantwoordelijke voor de jeugd. Zo bezocht ik o.a. de jaarlijkse kampen, zoals Opoeteren, Reppel, Bracht en Brakel.

Op het kamp in Cul-des-Sarts (1981) werd ik gevraagd als voor-ganger in de kamppmis. In 1982 ging de scoutsgroep op kamp in Sy-Vieux-ville. Aalmoezenier Luc Vandamme kon niet meegaan, daar deken Daneels als deskundige van kerkelijk recht moest aanwezig zijn op het generaal kapittel van de norbertijnerorde. Luc Vandamme kon dan als enig overblijvende parochiepriester niet weg uit Averbode. Toen werd ik aangezocht om als aalmoezenier te fungeren. Luc Peeters was kampleider.

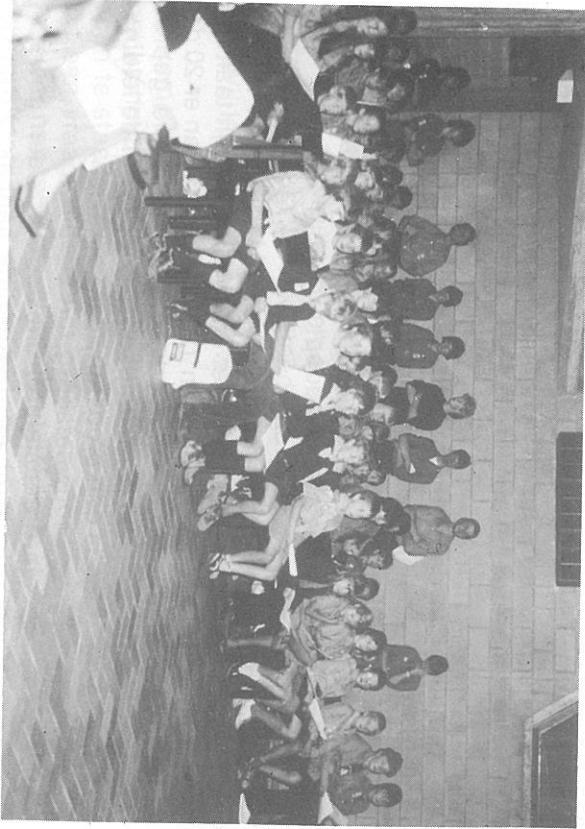
Dit was het eerste rechtstreeks contact met de scouts en gidsengroep in zijn geheel. De kamplaat zelf herinner ik mij nog zeer goed: een weide, net achter een plaats waar men opgravingswerken bezig was van een Merovingse nederzetting. Het was mij in het begin wel wat aanpassen en wennen. De kampsfeer was er goed. De keukengroepen, vier vrouwen, vingen mij goed op en al vlug voelde ik mij thuis. Ik deed afwisselend mee met de verschillende takken om hen zo wat beter te leren kennen. Tussendoor stak ik een handje toe in de keuken. Ze hebben me daar vlug leren afwassen en patatten jassen.

's Morgens deed ik het proostenwoord, 's avonds deed ik mee aan de leidersvergadering. Zo gerakte ik er stilaan in. Tijdens dit kamp ben ik wel drie dagen niet aanwezig geweest, omdat ik andere verplichtingen in andere jeugdgroeperingen. Bij de slotfeucharistie herinner ik mij ook nog dat wij moesten vluchten voor een plotselinge regenbui. Gelukkig was de grote speeltent toen nog niet afgebroken. Na het slogebed heb ik toen ook bekend gemaakt dat deken Daneels intussen benoemd was geworden tot procurator-generaal van de norbertijnerorde. Dit was nieuws, dat heet van de naald kwam.

Er zou tegen 1 september 1982 een nieuwe pastoor komen in Averbode. Wie de opvolger zou worden was verre van geweten. Ook ikzelf had geen flauw idee wie het zou kunnen zijn, op dat moment.

Periode van 1982 tot 1985

Eens het vaststond dat ik pastoor ging worden in Averbode, heeft Luc Vandamme ontslag genomen bij de scouts en gidsen, in de hoop dat ik zijn taak als aalmoezenier wel zou overnemen. Ik wachtte dus een paar dagen af. De uitnodiging van de groepsleider liet niet op zich wachten. Van dan af ben ik officieel als volwaardig lid bij de scouts en gidsen terecht gekomen. Ik mocht al onmiddellijk deelnemen aan de voorbereidingen van de opening van het nieuwe scoutsjaar.

De scouts- en gidsengroep in de dorpskerk, waar zij elk jaar de scoutsmis opluisteren.

Het comité en de groepsraad vergaderden toen samen. Mij was toen nog niet geheel duidelijk welk verschil er precies tussen beide bestond. Wij zaten met 25 bijeen in de scoutslokalen op de hoek van de Herseltsebaan en de Boonstraat.

Ik kan misschien even de namen opsommen in de volgorde zoals ik ze toen heb genoteerd: Marie-Paule Boeckx, Lut Peeters, Lieve Sieben, Dirk Janssens, Nancy Geyskens, Annemie Van Eylen, Sus Bergmans, Manu Claes, Lydia Branders, Karolien Belmans, Brigitte Claes, Jaak Vangenechten, Raf Muës, Lief Mulders, Erik Van Camp, Herman Van de Weyer, Gilbert Sieben, Ria Branders, Brigitte Smeyers, Geert Verhaert en ikzelf. Er stonden heel wat activiteiten op het programma: de openingsformatie, het grote ganzenspel, een scoutsmis op zaterdag 18 september.

Het ganzenspel werd voorbereid door Gilbert, Dirk en Karolien, de scoutsmis door Lief, Karolien en Lut.

Op zondag 19 september was er een grote Vlaamse Kermis. Alles was pikfijn voorbereid door Gilbert en Dirk (sponzen gooien), Ria (blikwerpen), Brigitte (ringen rond flessen), Jos (Marmotten) enz. ...

Door sommigen van de scoutsleiding werd ik toen sterk onder druk gezet om ook eens mijn hoofd tussen de guillotine te plaatsen.

Voor het eerst in de scoutsgeschiedenis van Averbode werd toen de aalmoezener onder 'vuur' genomen met 'natte' spon-

zen!

Het bracht heel wat zaad in het scoutsbakje.

Voor mij was het een eerste vuurdoop!

Manu Claes had ondertussen het roer overgenomen en volgde Luc Peeters op als groepsleider. Met ernst wilde hij zijn taak ter harte nemen. De scouts telden toen 120 leden, waarvan er 20 de leiding waarnamen. De groepsraad werd op voorhand geprogrammeerd en kende een democratisch verloop. Voor de leiding was er dan ook steeds een proostenwoord voorzien.

Met Manu Claes als groepsleider, die door iedereen gewaardeerd wordt voor zijn inzet en deskundige aanpak, zitten de scouts en gidsen van Averbode in de goede richting. Ik hoop dat Manu nog een hele tijd wind in de zeilen mag hebben.

Korte slotbeschouwing

Hoogtepunten van de scoutswerking zijn zeker de jaarlijkse kamperen. De opening van het nieuwe scoutsjaar is telkens een grootse feestactiviteit, een happening, om met nieuwe en frisse moed een nieuw werkjaar aan te vatten. De organisatie hiervan vraagt enorm veel voorbereidingstijd en vergt inspanning zowel van comité als van de groepsraad. Maar wat we zeker niet mogen vergeten is de inzet van onze leiding gedurende het hele werkjaar. Iedere zaterdag opnieuw proberen zij meer dan 120 jongeren en kinderen van onze parochie een gezonde en ontspannende namiddag te bezorgen. Wie dat volhoudt verdient onze waardering.

Iedereen weet ook wel dat het niet altijd even goed gaat. Soms mislukt al eens iets. En toch verschijnen die twintig leiders en leidsters telkens opnieuw.

Manu Claes slaagt er in van hen een hechte groep te maken. Ze houden elkaar vast. De maandelijkse groepsraad, de goede samenwerking met het comité en keukenpersoneel (die het hele jaar door scoutsverbonden blijft), het leidersweekend op de kampplaats werken dit alles in de hand.

Als aalmoezener is mij daar een ernstige en tegelijkertijd een bescheiden rol tobedeeld. Ik wil hen allen bemoedigen, waarderen wat ze presteren en af en toe wat verdieping meegeven. Daarom probeer ik ook steeds aanwezig te zijn op de groepsraad, niet om er het hoge woord te voeren, maar ook om te luisteren. Wij kunnen ontzaglijk veel leren van onze jongeren.

Op kamp zijn er momenten van stilte en beginnig, ook tijdens het kampvuur. Ik mag steeds mijn woord doen en probeer ook open te staan voor kritiek.

Op een vraag, tijdens het proostenwoord op een groepsraad, wat voor hen het 'katholieke-zijn' van de scouts betekent kwamen er vanzelfsprekend diverse antwoorden. Alleen al het feit dat zulke gesprekken met de leiding mogelijk zijn, is verheugend te noemen.

Ik geloof heel sterk in onze scouts en gidsen en hoop nog lang met hen te mogen samenwerken aan het groeiproces van onze Averboodse jongeren tot volwassenen, die later hun verantwoordelijkheid durven opnemen in onze maatschappij en kerkgemeenschap.

Huub Gerits

Als je scout of gids wordt kom je terecht in de plaatselijke groep of eenheid: een toffe bende jongens en meisjes van 6 tot 18 jaar en ouder, die samen spelen, werken, avonturen beleven, pret maken met vrienden.

Vanaf je aankomst rekent men er op jouw actieve deelname. Dit houdt een bestendig engagement in.

Scouting verwelkomt alle jongens en meisjes, zonder onderscheid van familiale, politieke, godsdienstige of filosofische achtergrond ...
Dit is slechts mogelijk dank zij het bestaan van verschillende federaties en dankzij de grote verscheidenheid tussen de vele lokale groepen en eenheden.

Scouting wil zijn 'spel' bereikbaar maken voor iedereen.

A. Een *jeugdbeweging*, aangepast aan alle leeftijden ...

De jeugdbeweging is ingedeeld in leeftijdsgroepen, die we 'takken' noemen. De basispijlers waar scouting op gebaseerd is worden in elke tak op een eigen manier toegepast, rekening houdend met de eigenheden van elke leeftijdsgroep.

Een pijler als 'medebeheer' wordt bij de kleinsten anders waar gemaakt dan bij de groteren, dat spreekt!!

Onze beweging wil begeleiden tot:

- * sportieve, handige mensen,
- * creatieve mensen,
- * mensen met een levensbeschouwing,
- * mensen die zich voor de gemeenschap inzetten,
- * mensen die met anderen in openheid samenwerken.

III. Scouting is er voor iedereen

Dit doel wordt stap voor stap bereikt in het geheel van een eigen methode. Deze opvoedingsmethode is een manier van werken met jongeren in hun eigen wereldje.

Ze berust op 5 basiselementen:

- * zelfwerkzaamheid: leren zijn plan trekken, initiatief nemen
- * medebeheer: verantwoordelijkheid nemen
- * groepswerking: samen met anderen
- * persoonlijk engagement: vrijwillige inzet
- * dienst: meebouwen aan de wereld, aandacht voor de anderen.

De opvoeding tot volwassenheid zal progressief gestalte krijgen in een reeks zorgvuldig uitgewerkte activiteiten.

KAPOENEN

Deze activiteiten zijn aangepast aan de verschillende takken

Kapoenen 1985: v.l.n.r. (staande) Yvan De Boel, Rob Claes, Ria Willems, (midden) Glen Vanderheyden, Wim Janse, Liesbeth De Jongh, Hans Haesevoets, Thomas Nuyts, (onder) Bart Apers, Els Peeters, Greet Maes, Liesbeth Aerts, Nico Van Rompaey.

Bij de kapoenen vertrekt men van de noden van de 6-8 jarige jongens en meisjes. Een kapoenenvergadering verloopt speels met veel aandacht voor fantasie en ontwikkeling van creativiteit en expressie. Kapoenen doen een hele waaiervaring op (verkleiden, schilderen, in het bos spelen, op kamp gaan, 1001 dingen).

- * Een kapoen aan het woord ...
- We spelen in het bos en doen plezante spelletjes.
- Het kamp is zeer plezant.
- Het is hier hartstikke goed en zijn allemaal blij,
- Daarom blijven wij er altijd bij.

WELPEN, KABOUTERS,

Als je bij de welpen of kabouter komt, ben je tussen 8 en 11 jaar oud. Daar krijg je de kans om met je vriendjes en vriendinnetjes te spelen. Je mag er zelf veel dingen doen en uitproberen zoals knutselen, muziek maken, zingen, op tocht gaan, poppenkast spelen, op kamp gaan en nog veel toffe activiteiten. Het jungleverhaal of de kabouterfeest zorgen voor een prettige inkleding.

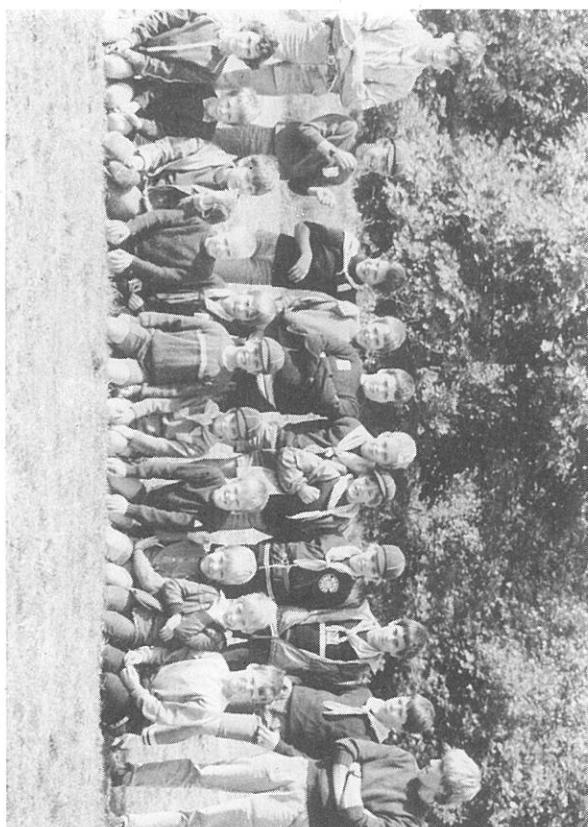

Kabouters 1985: v.l.n.r. (staande) Katy Beliën, Carina Van De Wiele, Dina Beliën, Evy Vanderheyden, Carla Robert, Nancy Geuskens, Katrien Apers, Kristel De laert, Marianne Belmans, Annette Wollants, Ann De Keyser, Anke Bergen, (zittend) Marianne Belmans, Annette Wollants, Ann De Keyser, Anke Bergen, Maggie De Kock, Katrijn Bergmans, Elly Cuypers, Ineke Vervloesem, Marianne Weemans, Kim Du Tré, Elke Hasevoets, Carolien Lysens.

* Een kabouter en een welp aan het woord ...

Wij zijn Kabouters o zo fijn
maar willen daarom geen stouterds zijn
Wij spelen en wij stoeten
zeggen dat wij daar van groeien
Wij zijn Kabouters o zo fijn
maar willen daarom geen stouterds zijn.

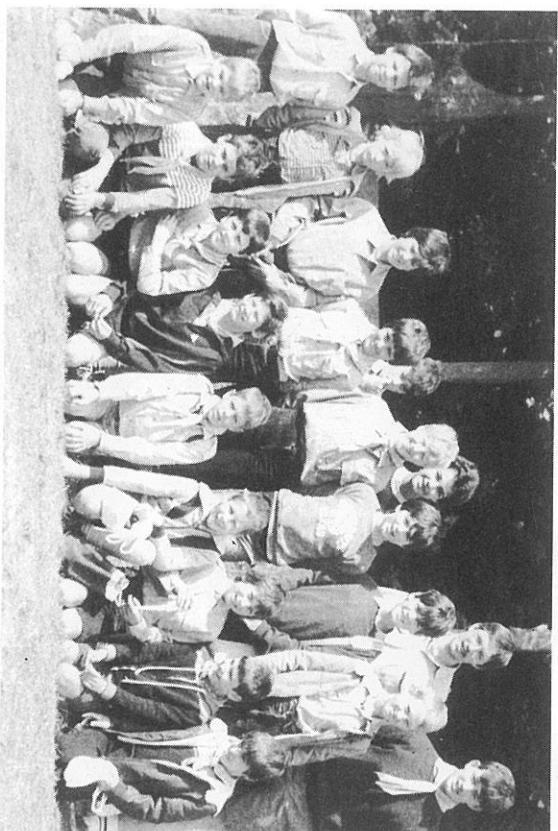
Welp zijn is tof
We maken veel plezier, soms
ook wel wat ruzie, maar dat
is rap vergeten
Voetballen, honkballen, rugby, bosspelen
We doen altijd wat anders.

Welpen 1985: v.l.n.r. (staande) Harry Van Gompel, Tommy Maes, David Binder, Steven Aerts, Philippe Claes, Jo Laeveren, Eli Parioux, Bart Geyskens, Chris Laeveren, Jan Appels, Patrick Aerts, (zittend) Franky Waegemans, Bavo Lemmens, David Breugelmans, Wim Torfs, Walter Huysemans, Dirk Stoepmans, Tom Biesemans, Jeroen Schuer, Gerd Verreyken, Christoph Casters, Tom Pauwels.

JONGVERKENNERS - JONGGIDSEN

Erop uit trekken in de natuur, 's avonds rond een kampvuur zitten, leuke dingen in elkaar steiken, op interview gaan, een partijtje handbal spelen: als al deze dingen je interesseren en je bent tussen 11 en 14 jaar, dan ben je welkom bij de jongverkenners en jonggidsen. We spelen en leven er in kleine groepen, op zoek naar avontuur.

Jongverkenners 1985: v.l.n.r. (staande) Patrick Binder, Frank Van Assche, Ronny Aerts, Joost Claes, Peter Van Wiele, Tony De Laat, Kurt Pauwels, Dimitri Schmitt, Pieter Schuer, Jos Van Genechten, Alain Nauwelaers, Hans Van Gompel.
(zittend) Gert Biesemans, Tom Laeveren, Ditrich Schmitt, Stefan Binder, Jo Lambrechts, David Kerckhofs, David Peeters, Barry Coenen, David Casters.

* Een jongverkennner en jonggids aan het woord ...

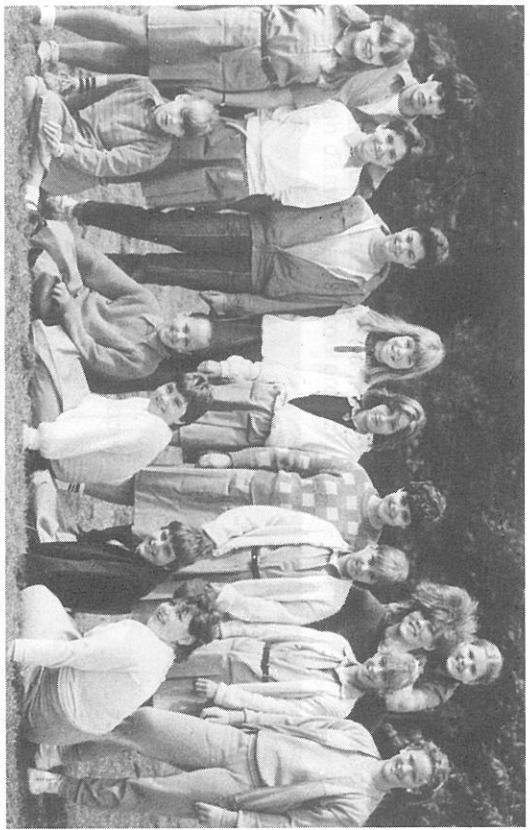
Mijn naam dat doet er niet toe, maar ik vind de scouts de beste van alle jeugdbewegingen omdat ik al die leiders die ik gehad heb zeer goed vond. De kampen zijn het hoogtepunt van het jaar.

Bij de jonggidsen amuseer ik me best
De vele activiteiten vallen in m'n smaak,
de leiding is okee, dus ...
Ik hoop alvast dat deze toffe groep
nog vele toffe
jaartjes zal doorgaan.

GIDSEN - VERKENNERS,

jongeren tussen 14 en 17 experimenteren graag. Ze zoeken hun plaats in de groep en in de samenleving. Hun kritische zin wordt steeds scherper; ze nemen niet zomaar wat hen wordt voorgeschooteld. Voor hen wordt er plaats geruimd bij de gidsenverkennnerstak.

Via hun gidsen-verkennersparlement bouwen ze een programma op met tochten, patrouilleactiviteiten, spelen, weekends, objectieven, enz.

Jonggidsen 1985: v.l.n.r. (staande) Katia Debrouwer, Koen Claes, Anick Van Hout, Katrien Paitoux, Sofie Verheyen, Peggy Du Tré, Ann Geystens, An Van Aelst, Ann Paitoux, Els de Krock, Elke Van Aelst, Wency Geeraerts. (zittend) Nan Aerts, Iis Goris, Heidi Kerkhofs, Anja Van Genechten, Sabrina Builens.

Verkenners 1985: v.l.n.r. (zittend) Jos Schols, Kris De Kock, Ralf Moreau, Bart Peeters, Wim Van der Auwera, Stijn Claes, Kris Goris. (staande) Danny Nauwelaers, Dirk Van Gompel, Kurt Van Buitenen, Roel Claes, Joris Van Eylen, Raf Laevers, Marcel Van Genechten, Dominique Schmitt.

* Givers aan het woord ...

We vinden dat er een te grote afstand is tussen de jongens en de meisjes van 14 jaar en die van 17 jaar die bij de groep zijn. Laat het givers-parlement daar maar iets aan doen!

Gidsen 1985: v.n.l.r. (staande) Luc Swinnen, Inge Didden, Carine Huybrechts, Christel Huybrechts, Anja Vervelen, Barbara Geeraerts, Nancy Vervelen, Ilse Geeraerts. (zittend) Sabrina Vandermeulen, Karin Puttenaers, Linda Janse, Kathleen Van Luytsel.

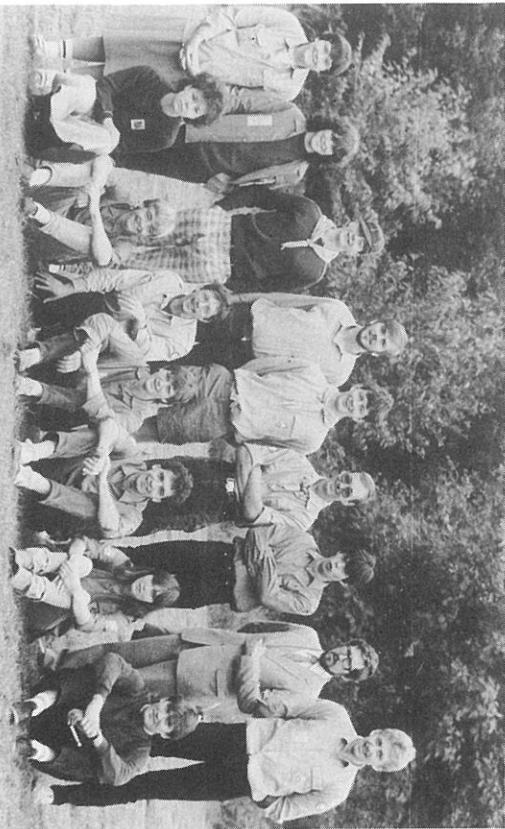
JIN-VOORSTAM,

Vanaf 17 jaar kan je bij de JIN (Jij en Ik = Noodzaak) terecht. De vijf basispijlers (zelfwerkzaamheid, ploegwerk, dienst, medebeheer en engagement) worden hier zo optimaal mogelijk aangewend. Je kritische zin en je creativiteit worden bij de JINS de belangrijkste bouwstenen voor een goede werking.

De JIN-werking beoogt vooral groepsvervorming waar je leert klezen welke richting je verder uitwil, binnen en buiten scouting. Momenteel bestaat er geen JIN-tak bij onze scouts- en gidsengroep.

Op 17 jarige leeftijd kan men ook in de LEIDING gaan. Je zal met open armen ontvangen worden in een groep jonge mensen die van jou echter een regelmatige inzet verwachten.

We laten je echter niet in de kou staan; op leiderscursussen krijg je inzicht in achtergrond en methodes van scouting en leer je hoe je kunt omgaan met jongeren terwijl er nog de gespecialiseerde trainingsdagen zijn rond afzonderlijke thema's (werken met verhalen, vredesopvoeding, openluchttechnieken, christelijke menswording, natuur ...).

Leiding 1985 v.l.n.r. (staande) Ria Willems (Kap.), Nancy Geyskens (Kab.), Harry Van Gompel (w.), Manu Claes (groepsleider), Hans Van Gompel (Jv.), Yvan De Boel (Kap.), Koen Claes (Jg.), E.H. Huub Gerits (proost), Luc Swinnen (G.), (zittend) Hilde Goris (Kap.), Patrick Aerts (w.), Jos Van Genchten (Jv.), Rob Claes (Kap.), Marcel Van Genchten (V.), Inge Didden (G.), Geert Verhaert (V.).
Onbekende op de foto: An Parioux (Jg.), Marianne Belmans (Kab.), Carine Heylen (Kab.), Brigitte Smeyers (Kap.).

* Enkele mensen van de leiding aan het woord ...

Givers: 14, 15 en 16 jaar. En ik als 22er. Toch doet het deugd je nog jong te kunnen voelen tussen al die Givertjes.

Samen blijven zoeken naar nieuwe ervaringen, blijft een stimulans te zijn voor ons allen, om er nog eens een keer tegenaan te gaan.

Jog.-jov.: In leiding staan bij scouting is een full-time job, voor mensen met idealen, die ze samen willen waarmaken en waar je loon bestaat uit de vriendschap die je hierbij ondervindt.

Welp-Kab.: Een welp is vriendelijk
Een welp is enthousiast
Een welp is soms stout
Een welp is soms verdrietig
maar bovenal ... een welp is altijd ge-welpig.

Kapoelen: De kapoenenvergadering is tof toch met wat meer materiaal zou het beter kunnen zijn.
Maar met al onze moed en kameraadschap redden wij het wel!

B. Het scoutskamp ... het hoogtepunt!

Het schooljaar loopt ten einde. De vakantie staat voor de deur. De kinderen dromen van hun geplande reis. De jongens en meisjes, bij de scouts- en gidsengroep aangesloten, verlangen naar hun jaarlijks kamp.

Dit kamp wordt de afsluiting van 'hun' scoutsjaar, de synthese en bekroning van een vol jaar wekelijkse activiteiten.

Eindelijk kunnen zij samen er op uit trekken, op weg naar hun kamplaat. Hier zullen zij een tiental dagen samen spelen, samen werken, sporten, Allemal boeiende activiteiten die de leiding steeds in elkaar bokst voor deze kampperiode.

Deze activiteiten gaan van plein- en bosspelen, kompas-lopen, kaartlezen, sjorren, sportnamiddagen, toneel- en kwisavonden tot het koken van hun eigen potje.

Voor veel kinderen, die anders moeilijk onder moeders vleugels weggeraken, is zulk kamp een enige gelegenheid en biedt een rijke ervaring tot zelfstandigheid.

De overbeschermende houding van onze maatschappij die dikwijls de kinderen voor alle problemen wil behoeden verhindert deze ontwikkeling.

Op een kamp leren kinderen anderen beter kennen, maar vooral ook zichzelf. Ze leren zich te doen gelden en het beste uit zichzelf te halen.

B.1. Op kamp ... bekroning van het scoutsjaar

Het kamp is in feite het hoogtepunt en bekroning van het scoutsjaar. Daarom wordt dit kamp ook heel precies voorbereid en uitgewerkt in een kampboek voor elke tak.

In dit kampboek worden de programmapunten van de eerste tot de laatste minuut vastgelegd, rekening houdende met het jaar-thema, de beheerde technieken en de omgeving waarin de kamplaat ligt. Dit programma tracht men zo stipt mogelijk te volgen. Toch blijft er voldoende vrijheid om op bepaalde omstandigheden of gebeurtenissen in te spelen.

De sfeer op kamp is zeer moeilijk te omschrijven. Zeer tof, heel fijn, erg plezant. Een reeks die nog aangevuld kan worden. Maar omdat deze woorden echt tot U zouden doordringen, zou U het 'zelf' moeten neemken, echt meebeleven. Dan pas kan je die «ongelooflijke sfeer» proeven, dewanke zo'n scouts- en gidsenkamp uitstraalt.

Op een kamp worden:

- kansen geboden om zich volledig uit te leven.
- contacten met kameraden verdiept, echte vriendschapsbanden steviger.
- de kinderen ontvankelijk gemaakt voor een meer uitgesproken vorm van christelijke menswording.
- vindingrijkheid, vaardigheid, zelfvertrouwen, observatiegeest, aandacht voor natuur aangescherpt.

B.2. Het scoutskamp kan ook aanzien worden als een synthese van een kans jaarscoutwerk

In de jaren '50 bv., werden tijdens het kamp bepaalde proeven afgenoemd. In die tijd bestond in scouting de trend dat er bepaalde proeven moesten afgelegd worden vooraleer men zich 'volwaardig lid' mocht noemen.

Zo moest de welp zijn 'teervoet' afleggen. Hij moest de wetten van de horde kennen, de belofte, de horderoep en de betekenis ervan weten, knopen kunnen leggen, enz... .

De Jongverkenner moet bovendien kunnen kompas-lopen, kaartlezen, zelf zijn eigen potje koken,

Deze zaken werden op de vergaderingen aangeleerd en geoefend met het oog op latere toepassingen, bijv. tijdens het kamp.

De proeven waren dus eigenlijk een vorm van evaluatie van hetgeen je onder het jaar had geleerd.

Het kamp werd aanzien als een soort synthese. Deze proeven zijn tegenwoordig niet meer onder deze vorm terug te vinden op het kamp.

Nu krijgen de kinderen bepaalde opdrachten maar worden daar niet op gekwoteerd met het oog op een overgang naar een andere groep. Het is niet meer noodzakelijk dat men 'slaagt' in

een proef om naar een andere groep over te gaan.

Het is gewoon het opdoen van praktische kennis, die men even later kan toepassen in bepaalde situaties. Hier komt ook het gebruik, het respect en de verantwoordelijkheid voor het materiaal bij kijken.

Op een kamp komt het er op aan om *leren samen te werken* met en voor elkaar. Hier maakt men wel degelijk de sfeer van het groepsverband. Men voelt dat men erbij hoort, dat er rekening met U gehouden wordt.

Het is fantastisch in een groep waar elk lid 'actief' is, de 'eigen' capaciteiten kent, gebruikt en verder ontsplooit, iets bijdraagt waarmee de groep vooruitkomt.

Gedurende de kampperiode worden *verschillende aspecten* van de mens aangesproken.

* Zo moet elk lid *eerbij* kunnen opbrengen voor zijn kameraden, bv. nachtrust of tijdens het spel.

* *Doorzettingsvermogen* bij fiets- of dagtochten komt ook wel eens van pas, de wil om 'erbij' te horen.

* Bij bonte-avond of het poppenkast spelen wordt de *creativiteit* van de kinderen aangesproken. Hierbij kunnen zij zich eens deftig uileven en hun akteertalent boven halen.

* De *kookkunst* wordt ook ten toon gespreid, wanneer zij hun eigen potje moeten koken. Hierbij gaan ze wel ondervinden welke 'moeite' het keukenpersoneel heeft met het bereiden van de maaltijden. Ze zullen wel ondervinden dat dit geen klein werkje is. Hierdoor wordt er wel respect afgedwongen voor de mensen van het keukenpersoneel, die dat ten zeerste verdienen.

* De formatie bij het begin van een kampdag, samen met de eucharistieviering en enkele bezinningsmomenten bij de takken onderling zorgen voor de *christelijke vorming*.

Dit zijn toch wel enkele héél belangrijke waarden die scouting aan de opgroeien jongeren te bieden heeft.

Een kamp draagt er ook toe bij dat de kinderen meer naar elkaar toe groeien. Ze leren op eigen benen te staan. Leren met elkaar om te gaan, ook in mindere momenten. Bij een meningsverschil moet men kunnen toegeven, ook al was je van een ander gedacht. Want mensen die het niet met elkaar eens geraken, kunnen onmogelijk met elkaar samenwerken. Hier gaat het dus over het samen oplossen van problemen. Deze komen er ongetwijfeld wel eens bij kijken. Want in zo'n grote groep zijn waarschijnlijk niet alle meningen gelijk. En het oplossen van deze problemen loopt niet altijd over een leien dak. Dit is pas een 'echt kamp'.

B.3. Wat gebeurt er *allemaal* op kamp ?

Elke tak werkt op kamp rond één bepaald thema zoals bv. Ronde van Frankrijk, de Olympische Spelen, de clown, ... Een thema wordt dan nog eens over de verschillende kamperingen gespreid. Zo krijgt elke dag nog eens een bepaald onderdeel toegewezen. Zo bestonden de Olympische Spelen uit een trainingsdag, marathondag-dagtocht, atletiekdag, snelwandelen, dag van spel zonder grenzen, medailleuitreiking, internationale sportbijeenkomst, en als slot het doven van het Olympisch vuur.

Een kampdag van heden verschilt wel een klein beetje met die van 20 jaar terug.

Hier volgt een beschrijving, van een kampdag in 1966 te Gruitrode, door iemand uit de gidsenleiding van die tijd.

Zo'n kampdag zag er als volgt uit. De dag begon bij het ontwaken en het maken van het toilet. Douches waren hier nog niet in gebruik. Het wassen gebeurde nl. in plastic waskommetjes, die allemaal schoon op een rij naast elkaar stonden. Vooraleer men ging ontbijten werd er aan ochtendgymnastiek gedaan. Dit gebeurde per tak en iemand was verantwoordelijk voor de gegeven oefeningen. Dus één leider demonstreerde en begeleidde de anderen bij het uitvoeren van deze oefeningen.

Elke dag werd er ook eucharistie gevierd. Daarna werd de verantwoordelijke groep voor het eten, aan het werk gezet. Die verantwoordelijke groep, die elke dag wisselde, moest zorgen voor het

kuisen van de groenten en het schillen van de aardappelen.

De andere groepen begonnen met de activiteit die vooropgesteld was in het kampboek.

Er werd steeds gezorgd dat men een activiteit had die men kon doen bij goed weer en een alternatief voor bij slecht weer.

Zodoende stond men niet voor verrassingen wanneer men niet buiten kon komen omdat het de ganse dag 'pijpestelen' regende.

Deze planning moest vooraf bij Zuster Benjamin binnengebracht worden, dit was ter controle opdat er wel nuttige zaken met de kinderen gedaan werden.

's Avonds werd er aan kwis, zang e.d. gedaan. Men eindigde de dag steeds met een formatie rond de mast. Deze formatie begon met een gebed.

Daarop volgden de kreten per groep en werd de vlag gestreken. Hierbij bevond iedereen zich in strekstand.

De bijzonderheden van de voorbije dag werden besproken en er werd een soort evaluatie gehouden. Vervolgens mochten ze in ruststand staan terwijl Zuster Benjamin, de hoofdleidster, haar woordje deed. Daarna werd ook een avondlied gezongen met de ganse groep. En om de formatie te sluiten, kreeg iedereen nog de zegerechtvaardiging van de proost, toen E.H. Vanderveken.

Elke avond, wanneer de kinderen in hun bed lagen, werd er door de leiding een kruisje gegeven.

Een goede nachtrust en ...

Een tikkeltje bijgeloof was er ook te bespeuren. Zo was de groep gedurende het ganse kamp vergezeld van een zelfgemaakte maskot. Die werd steeds meegenomen op kamp.

We ontdekken in een *kampdag van nu* wel enkele markante verschillen. De turnoefeningen voor het ontbijt komen niet meer voor.

Eucharistieviering is er alleen op zondag. De andere dagen beginnen met een algemene formatie. De verantwoordelijke groep voor het eten, is er ook niet meer. Een centrale keuken draagt zorg voor het eten. Nu zorgt elke tak,

uitgezonderd de kleinsten, minstens één dag op het ganse kamp voor hun eigen potje.

Het avondlijd op de formatie werd vervangen door het voorlezen per tak uit een of ander boek.

Dit zijn enkele verschillen met vroeger, maar voor de rest komt het dagverloop dus ongeveer overeen. De algemene dagindeling zou er als volgt kunnen uitzien:

8u : ontwaken
toilet maken

8u30 : openingsformatie
aansluitend ontbijt
dienst

10u : voormiddagactiviteit

12u30 : einde activiteit
aansluitend middagmaal
dienst

13u30 : siësta

14u : namiddagactiviteit

16u : vieruurtje

18u30 : einde activiteit

19u : avondmaal
dienst

20u : avondactiviteit

22u : einde activiteit

23u30 : stilte
slaap zacht.

B.4. Hoogtepunten van een scouts- en gidsenkamp!

Een eerste hoogtepunt op het kamp was de **kampmop**. Daarvoor zorgde meestal het scoutscomité. Ze planden bv. een ontvoering, verdwijning van al het keukengerief of iets dergelijks. Maar ze namen wel altijd de kinderen, soms ook de leiding, in de maling.

Zo werd op een gidsenkamp, waar Zuster Benjamin hoofdleider was, een overplaatsing van de Zuster aangekondigd. Als men weet dat de Zuster 'enorm' populair was bij de kinderen, kan men voorstellen hoe hard dit aankwam.

De kinderen waren daar zo van onder de indruk dat's namiddags een soort bedevaart georganiseerd werd. Ze hadden van iemand vernomen dat, wanneer men voor de eerste keer in een kerk kwam, je een wens mocht doen. Toen waren ze naar alle kerken in de omgeving geweest om te bidden opdat Zuster Benjamin zou mogen blijven.

Op het einde van het kamp kwam er een brief aan op het kamp, waarin vermeld stond dat de zuster niet verplaatst werd en dus mocht blijven. De kinderen juichten. Al hun moeite voor hun hoofdleidster was dan toch niet voor niks geweest. Zelfs de leiding was er deze keer ingelopen.

Eén keer liep het bijna slecht af. Het gebeurde op het kamp van Bracht. De meisjesshiro van Hulshout kampeerde op 6 à 7 km van ons. Op zekere dag kregen we bezoek van hun proost, de onderpastoor van Hulshout. Hij roept onze hulp in voor hun kampmop. Wij zouden die avond de kampkas stelen op hun kamplaat. Het moest een overval worden. Hierin stemden we direct toe. Dit gebeurde allemaal wanneer er een 2-daagse op ons kamp was georganiseerd en er was daardoor bepaalde leiding en keukenpersoneel ter beschikking. E.H. onderpastoor vroeg nu om eens te komen kijken hoe alles in zijn werk zou gaan.

En enkele momenten later vertrok een deel van de leiding met twee auto's. Alles werd bekijken en goed bevonden. Onderweg werd er halt gehouden op een terrasje ergens in één van de omliggende dorpen.

Hier werd de 'overval' voorbereid met de nodige kommentaren in het Everbeurs.

Ondertussen hadden (achteraf bleken het Nederlanders te zijn,) enkele toeristen ook een plaatsje veroverd op het terras. En zij hoorden en zagen dat er van alles en nog wat werd gepland dat sterk op een overval geleek.

Deze mensen vonden er niets beter op dan onze nummerplaten te noteren en deze door te spelen aan de plaatselijke politie, samen met de beschrijvingen van onze wagens (de citroën Zpk en de Renault R 5 respectievelijk van Luc Peeters en Herman Van de Weyer). Dit had tot gevolg dat de politie enkele ogenblikken later op het kampterrein aanwezig was. De leiding werd op het matje geroepen. Alles werd klaar en duidelijk uitgelegd en we konden rekenen op het nodige begrip van de ordehandhavers. Alles kwam tensloten toch nog op zijn poten terecht. Bijna was het 'niet' met een happy-end afgelopen.

Een tweede hoogtepunt op het kamp was altijd het **kampvuur**. Dit werd op de laatste avond van het kamp georganiseerd. Er werd steeds gezorgd voor een groot vuur (waarbij de nodige veiligheidsmaatregelen getroffen werden).

Tijdens het **kampvuur** wordt er aan verkleedpartijtjes gedaan, gezongen en nummertjes opgevoerd. Deze werden dan voortgezet, de dag voor of dezelfde dag dat het kampvuur zou plaatsvinden. Dit zorgde soms voor de nodige paniek situaties. Het zoeken naar de nummertjes die ze gingen opvoeren, bracht al de nodige moeilijkheden. De creativiteit laat de kinderen soms wel eens in de steek. Het materiaal dat hun groepje gaat gebruiken is niet ter plaatse te vinden of er zijn nog andere groepjes die datzelfde materiaal nodig hebben.

Dan zijn er weer enkelen die graag iets anders doen, hun eigen nummertje opvoeren. En zo blijven de moeilijkheden zich ophouden ...

De positieve noot krijgt wel de bovenhand wanneer het grote moment aanbreekt ... het opvoeren van 'hun' nummer.

Wanneer dit gezellig samenzijn met alles wat er bij komt kijken, losbarst tot een waar feestijn, krijgt iedereen toch voldoening in zijn werk. Dan pas ziet men dat de geleverde inspanningen toch niet voor niks geweest zijn.

De bezoekdag op kamp vormt het derde hoogtepunt.

Naar jaarlijkse traditie wordt er ook elk jaar een bezoekdag gehouden op het kamp. Hier is misschien wel een en ander tegen in te brengen ... maar ten behoeve van de ouders en van de kampkas blijft dit een noodzakelijk kwaad.

Toch is het voor de ouders een unieke gelegenheid om de 'kampsfeer' op te snuiven. Hier kunnen zij zien hoe hun kinderen nu enkele dagen 'anders' leven.

Slapen op een veldbed of luchtmatras, samen met hun kamera-den in één tent, samen eten, afwassen, het is wel even anders dan anders.

Het is ook een geruststelling voor hen als zij hun kinderen gezond en wel te zien krijgen. Eventuele probleempjes kunnen hier snel opgelost worden.
Voor de jongsten is het een dag waar naar uitgekeken wordt. Dan kunnen ze 'eindelijk' vertellen wat ze reeds beleefd hebben op die paar dagen kamp.

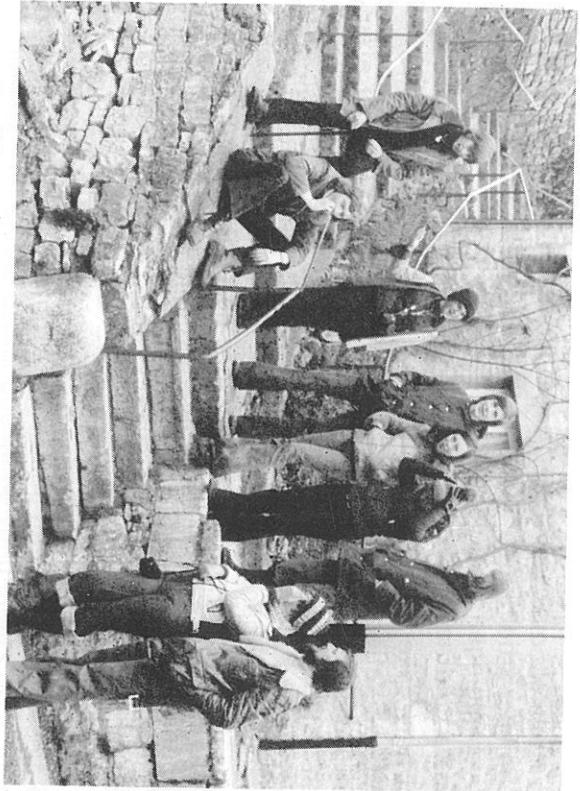
Al bij al, een bezoekdag is zo maar niet weg te cijferen ...

B.5. De organisatie van een scouts- en gidsenkamp

De organisatie van het kamp vraagt heel wat inspanning van Reeds lang op voorhand zijn zij met de voorbereiding hiervan bezig. In de beginjaren bestond de gewoonte een persoonlijk bezoek te brengen aan de ouders van de kinderen om ze meer informatie te geven in verband met het kamp, zodat ze zich wat meer gerust voelden.

Dit leverde wel de gewenste resultaten op, met het gevolg dat bijna alle leden mee op kamp trokken. Er werd ook de mogelijkheid geboden de kinderen wekelijks te laten sparen, opdat de som niet te groot zou zijn om in één keer te betalen. Tegenwoordig is het niet meer zo nodig de ouders te motiveren, wel worden ze zo vroeg mogelijk schriftelijk ingelicht wat betreft data, plaats en praktische regelingen.

Kampvoorbereiding te Nismes (1977) met v.l.n.r. Eric Van Camp, Martin Verheyden, Jenny Cuypers, Benny Celen, Brigitte Vermeulen, Renilde Janssens, Christa Cuypers, Agnes Pauwels en Marcel Van Gossum.

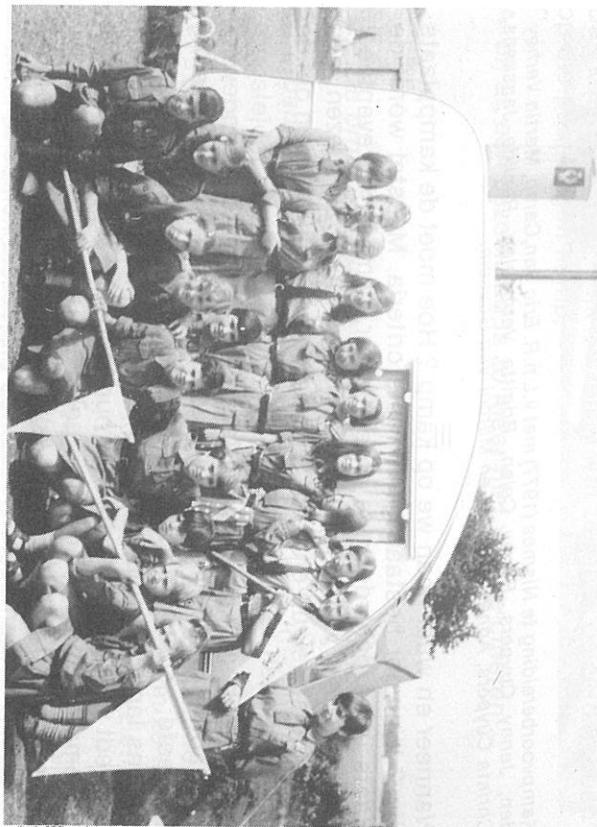

Wanneer en waar gaan we op kamp ? Hoe moet de kamplaat zijn ? Hiervoor bestaan geen vaste criteria. Meestal wordt de plaats uitgezocht door de groepsleider, samen met eventueel enkele leden van de leiding en/of comité. Zij kezen een bepaalde streek uit en gaan ter plaatse een kijkje nemen om de mogelijkheden te onderzoeken. Vooraf hebben zij, wat betreft de streek, wel het advies ingewonnen van de groepsraad. Hierin wordt wel naar wat afwisseling gestreefd, zodat in de mate van de mogelijkheden alle streken van ons land aan bod komen. Dit biedt voor de leden die heel hun loopbaan bij de scouts mee op kamp gaan toch een rijke waaijer aan ervaringen. De groepsraad (leidersgroep) krijgt ook de gelegenheid om tijdens een georganiseerd weekeinde uitgebreid kennis te maken met de kamplaat. Het programma van dit weekeinde wordt door het comité samengesteld en laat de leiding toe met kennis van zaken aan hun kampboeken te beginnen. Het is tevens een goede gelegenheid om de band in de leiders-groep te verstevigen.

De meisjes overnachtten vroeger meestal in gebouwen van scholen, partikulieren of lokalen van plaatselijke scoutsgroepen of verenigingen. De jongens sliepen in tenten.

Bij het zoeken van een kamplaats hield men soms rekening met de relaties die er bestonden bij de leiding. Zo werd in 1968 een gidsenkamp in Bree georganiseerd. De boerderij, eigendom van de ouders van Mevr. Claes-Neyens, zorgde voor onderdak. Wel was de plaats, waarover ze konden beschikken net iets te klein voor de ganse groep.

Hier moest dus een oplossing voor gezocht worden. En deze werd ook gevonden bij Dhr. Maurice De Meue. Hij stelde zijn caravan ter beschikking van de scouts. Hierin sliep dan een deel van de leiding.

Jonggidsen te Bree op kamp. Opgesteld voor de caravan van Maurice De Meue met V.L.n.R. (staande) Yvette Leirs, Rita Claes, Arlette Vanderpaer, Lizette Wellens, Irene Aerts, Marleen Laevers, Marie-Christine Claes, Nadine Sels, Mia De Jongh, Marleen Vercaemmen, Meeus Christine (zittend) Brigitte Vermeulen, Olga Bosmans, Godelieve Lenaerts, Betty Van Roosbroeck, Hilde Mues, Cecile Wuyts, Renilde Janssens, Magda Rectem, Ria Bergen, Annelies Geyskens.

Het eerste kamp werd in 1966 te Opoeteren gehouden, waar de ganse groep met welpen, jongverkenners en verkenners aanwezig was.

Zowel aalmoezenier, kampmoeders en leden lagen hier in tenten.

Later volgde een strekking van aparte werking. Nu werden er aparte kampen per tak georganiseerd. We denken aan Balen-Wezel, Ben-Ahin en Spanje in 1966-67 met respectievelijk welpen, jongverkenners, verkenners en voorstam.

Ook de gidsen trokken apart op kamp. Maar de tijden veranderen. Pater Erik en de leiderskring keken uit naar een gemengde groep, omdat in die tijd die tendens aanwezig was bij scouting in het algemeen.

De eerste gemengde kampen waren nog niet direct op dezelfde kamplaats. Het eerste gemengde kamp vond plaats in St. Martin Voeren in 1975.

Hier hadden de jongverkenners en verkenners hun tentenkamp opgeslagen op een veilige afstand van \pm 500 m van het gidsenkamp. Deze laatsten beschikten daar over vast onderdak om de kabouter en ook de welpen onder te brengen. De twee kampen hadden daar ook nog elk hun eigen keuken, maar de foerier was gemeenschappelijk en mocht over en weer rijden.

Van dan af zijn de kampen steeds gemengd geweest en lagen op hetzelfde terrein. Wel krijgt iedere tak naargelang de mogelijkheid een eigen hoek.

Met de ganse groep samen op kamp gaan beperkt wel de mogelijkheden bij het kiezen van een kamplaats omdat meestal gezocht wordt naar een terrein met gebouwen als verblijf voor de kleinsten.

Organiseren van een kamp vraagt verder nog heel wat voorbereidend werk. Denken we aan:

- * aanvragen van tenten en kampmateriaal bij de «Nationale Dienst voor de Jeugd».
- * aanvragen tussenkomst van de «Dienst voor Kinderwelzijn».
- * nakijken en aanvullen van groepsmaterial.

- * opstellen van de kampboeken per tak.
- * opstellen van kampmenu + eventuele aankopen vooraf.
- * regelingen van vervoer voor de kinderen, voor het materiaal.
- * regelen van de bezoekdag.

B.6. De leiding heeft niet alleen de taak van het organiseren van activiteiten, maar zorgt er ook voor dat *alles in goede banen verloopt*. Elke leiding heeft zijn eigen criteria, zijn eigen principes. Toch worden er bepaalde punten vastgesteld in het *kampreglement*. Dat zou zo stipt mogelijk gevuld moeten worden.

Hier volgt een voorbeeld .. uit de archieven opgediept!

1. Wees beleefd, niet alleen tegenover elkaar, maar ook voor al tegenover de bevolking.
2. Houd het kampterrein steeds in orde. Dit betekent o.m. dat de tenten dagelijks gereinigd worden en dat iedereen zijn zaken ordelijk opbergt.
3. Het eten dat U wordt verstrekt is van goede kwaliteit en er wordt een ruim voldoende hoeveelheid aangevoerd. Dit wil echter niet zeggen dat men het voedsel dat overblijft mag verspillen.
4. Vrolijkheid is één zaak, ongepaste luidruchtigheid is een andere. Gedraag U, zowel op de kampplaats, bus, straat als op wandeltochten, als echte scouts en gidsen en niet als een uitgelaten bende.
5. Het is bij politiereglement verboden buiten de kampplaats vuur te maken.
6. Eerbiedig het werk van de landbouwers.
7. Wees voorzichtig tijdens de tochten: vermijd gevaarlijke wegen en straten
8. Respecteer andermans eigendom.
9. Huisafval en dergelijke moet op een daartoe bestemde plaats geworpen worden en mag niet over gans het terrein verspreid worden.
10. Wij eisen dat om 22 uur iedereen terug op de kampplaats is.

Zoals U reeds kon lezen, gaat er ook *keukenpersoneel* mee op kamp. Zij zorgen nl. voor de nodige maaltijden.

Om er U een gedacht van te kunnen vormen, geven wij hier een vb. van een mogelijke *kampmenu*. Men mag dit niet gaan vergelijken met een spissaart in een restaurant, dat spreekt voor zichzelf!

Deze kampmenu werd te Nismes in 1977 aan onze groep voor geschoteld.

4 juli:	voorwacht: pik-nik voor middag en vierruntje
5 juli:	avond: zwarte pensen, appelmoes en brood, koffie
	ontbijt: spek en eieren
	middag: brood, sardientjes, koffie.

Kampkeuken:

5 juli: middag: pik-nik

4 u :	brood met chocolade
avond :	tomatensoep, aardappelen, erwten, worteltjes, worst, pudding.

6 juli: ontbijt : brood, boter, confituur, koffie of melk, suiker + gekookt ei.

middag: ajuinoep, rode kool, spek, aardappelen, appelsien.
4 u : brood, boter, koffie, peperkoek en choco
avond : spaghetti, tomatensaus, frikadelletjes, brood, melk, suiker.

7 juli: ontbijt : bbkms + smeerkaas

middag: kervelsoep, aardappelen, stoofvlees, appelmoes, chocolade.
4 u : bbk + banaan
avond : havermoutpap, brood, boter, koffie-melk, choco, suiker

8 juli: ontbijt : bbkms + salami

middag: julienneoep, aardappelen, boontjes, boeteletter, appel

4 u : bbk + speculoos
avond : koude schotel met weenseworstjes en ei, gebakken aardappelen, + drank.

9 juli:

ontbijt : bbkkms + choco
 middag: erwtesoep, bloemkool, aardappelen, worst,
 appelsen

10 juli:

4 u : wafel en bbk
 avond : platte kaas, bruine suiker, bbkm
 ontbijt : bbkkms + gekookt ei
 middag: preisoep, gebraad, puree, champignons,
 witte saus, frisko

4 u : 1 bon voor boterham met kaas of hotdog.
 avond : pistolets, kakao, koffie-melk, boelagne-worst.

11 juli:

ontbijt : bbkkms + speculaas
 middag: (feestmenu) aspergesoep, kip, sla, aardappelen, appel

4 u : bbk + chocolade
 avond : gebakken hespeworst, brood, boter, koffie, melk, suiker

12 juli:

ontbijt : bbkkms + banaan
 middag: tomaten-groentensoep, spinaziestomp, spek, watermeloen

4 u : bbk + overschotjes
 avond : zwarte pensen, appelmoes, bbksm

13 juli:

ontbijt : bbkkms + overschotten
 middag: koude schotel, eieren, hespeworst, koude aardappeltjes met gesnipperde ui, appelsien.

nawacht:

4 u : overschotten
 ontbijt : bbkkms + overschotten
 middag: pik-nik
 avond : overschotten.

bbkkms = brood, boter, koffie, confituur, melk en suiker.

Als er als warme drank koffie wordt gegeven is er altijd mogelijkheid van uitsluitend melk te drinken.

Als men dit menu overloopt bemerkt men dat er voldoende afwisseling aanwezig is. Hiervoor zorgt steeds de kampkeuken, die daar steeds zeer degelijk werk van maakt!

IV. Scouts- en gidsengroep naar buiten toe ...

De scouts- en gidsengroep van Averbode, een groep jongeren die niet enkel bezig is met hun wekelijkse vergaderingen, hun jaarlijkse opening en het jaarlijks kamp, maar die nog veel meer doet!!

Een groep waar pit in zit, waarvan men hulp kan verwachten, waarop men kan rekenen! Zo verschafte VVKSM in het verleden medewerking aan verschillende akties en projecten

Enkele voorbeelden:

* In het begin van de 70- er jaren, vond het *project van 'JOS DAS'* plaats. Jos Das, missionaris, was tevens ook aalmoezenier Jvk's kamp 1970.

De scouts- en gidsengroep vroeg zich af of zij voor Jos niet 'iets' zouden kunnen doen. Er werd daaromtrent een voorstel gedaan om op een zondag tijdens het Kerstverlof een 'missie-bezinning' te organiseren, met de medewerking van andere Averbodeense organisaties.

's Morgens zou er een jeugdmissieplaatsvinden. 's Avonds konden er dia's getoond worden over de missies met de nodige uitleg en informatie door Jos him-self. Er werd ook een tentoonstelling georganiseerd met tombola. Verder zouden er ook nog diverse lekkernijen te verkrijgen zijn zoals pensen, frieten ... en WC-papier. Dit allemaal gebeurde onder het waakzaam oog van de toenmalige groepsleider Geyskens Frans.

* Rond dezelfde periode werd er ook een *11.11.11.-actie* op touw gezet. Het doel van deze actie was de mensen bewust maken (door informatie) van de toestand in de derde wereld. De actie op zichzelf was *niet*: zoveel mogelijk vignetten verlappen

wel: informatie te verschaffen.

niet: medelijken wekken

wel: actie voeren!
 Hier liet de scouts- en gidsengroep van Averbode zich weer van haar beste zijde zien.

* Tijdens de vastenperiode of veertigdagentijd werd er steeds

door de dekenale werkgroep een activiteit georganiseerd in het kader van de actie 'Broederlijk Delen'.

Deze werkgroep bestond uit bestuursleden, leiders en leid-

sters van de verschillende jeugdverenigingen van de zeven

parochies uit ons dekenaat. In deze werkgroep zijn steeds twee of drie personen van de scouts en gidsen van Averbode

actief geweest. Samen met andere jeugdorganisaties van ons dekenaat hielden wij in 1976 voor Broederlijk Delen een *Bonte Avond*, die in niet minder dan in zes van de zeven parochies

van het dekenaat werd opgevoerd. Ofschoon geen al te groot financieel succes (slechts 50.000 fr. netto) was het toch een hele prestatie om telkens (tot zelfs een keer drie opvoeringen in één weekend!) met zo'n tachtig man van de ene naar de andere parochie te trekken.

De scouts en gidsen en ook de jeugdclub Joke speelden in deze dekenale Bonte Avond een zeer belangrijke rol.

In 1977 deden de scouts en gidsen mee aan de *kaarsenactie* voor Broederlijk Delen. De iegndlakken werden toen omgeto-verd tot kleine kaarsenfabriekjes. Sommige scouts en gidsen herinneren zich zeker nog wel dat ze achter het Akohem, nl. in de serre van de boerderij en in de bunker van de abdij tot een kot in de nacht kaarsen fabriceerden. Deze kaarsen werden dan per fiets aan huis verkocht in alle parochies ten voor-dele van Broederlijk Delen. Van de 129 deelnemers aan de kaarsenfietstocht waren er 42 van Averbode.

Vanaf 1979 werd er telkens voor Broederlijk Delen een gesponsorde wandeltocht georganiseerd. Gedurende vijf jaar was het vertrek- en aankomstpunt in Zichem op het Markt-plein. Zonder overdrijven mag wel gezegd worden dat de scouts en gidsen samen met de school van Averbode het leeuwe-aandeel van de kilometers voor hun rekening namen.

Sinds een tweetal jaren wordt deze wandeltocht georganiseerd door een groep volwassenen en vertrekt men vanuit de kantien van het recreatie-oord 'De Vijvers'. Steeds mocht men rekenen op een serieuze deelname van de scouts en gidsen.

* Ook in andere dekenale activiteiten waren zij in grote getale present, zoals in de jaarlijkse *Kersttochten met bezinning*, in samenwerking met de paters Salvatorianen in Scherpenheuvel.

* En dan was er in 1982 de 'Actie Dolf': Dolf Verhulst, de vroege onderpastoor van Averbode, werkzaam bij de armen van Noord-Brazilië. Zijn parochie «Kilometerzero Itinga» telde een 25.000 zielen, overwegend boeren die door het verbouwen van rijst, maïs en maniok probeerden te voorzien in hun levensbehoeften.

Multinationale ondernemingen, gesteund door de regering, waren van plan de gronden van deze boeren af te nemen teneinde industriële projecten te ontwikkelen; deze gronden waren nochtans van levensgroot belang voor de plaatselijke bevolking.

Om de rechten van de boerenbevolking te verdedigen moesten advocaten worden ingeschakeld, die op de hoogte waren van de ingewikkelde en vaak korrupte Braziliaanse wetgeving. Er werd besloten een actie te houden voor den Dolf met het doel geld bijeen te brengen om de kosten te helpen dragen.

Hiertoe werden twee activiteiten op touw gezet:

- Op zaterdag 18 december 1982 kon U de scouts en gidsen verwachten om de omslagen met uw bijdrage aan huis af te halen.

- Op donderdag 23 december 1982 richtte de Bellemans Everbeur een Volley-match in tussen Bellemans I heren (leider in 3° Nationale A, destijds) en Sint-Janskring Herentals (1° Nationale). De dames Jeugd van Everbeur speelden de voormatch tegen Tovo Tongerlo. Dit alles ging door in de gemeentelijke Sporthal.

De volledige opbrengst van beide activiteiten (80.000 Bfr) was bestemd voor het missionarisch werk van Dolf Verhulst, die in 'zijn' Brazilië werkte en nog steeds werkt.

Hierbij volgt een reactie van den Dolf him-self, in 'zijn' eigen stijl, gericht aan groepsleider Manu Claes (30.10.83).

Het allereerste dat ik doe, nu ik voor het eerst over wat tijd beschik, sinds die brief van de Everbeurse Dekan binnenkwam, is naar ons Manuuk te schrijven!

Natuurlijk vreselijk bedankt voor al uw moeite om die poen; een grote gift, die met een acht begint, waarafter nog vier cijferjes zonder komma tussen, bijeen te krijgen, en het voor ons missiewerk te bestemmen.

Maar waarom hedde gij, mijn hondje, al niet lang eens zelf geschreven, om te weten te komen hoe het met die zaak zat. Dan had ik zelf ook niet een half jaar lang met die twijfels over de herkomst van dat geld moeten zitten. En nu ik naar U zit te schrijven, herinner ik mij dat ik in de loop van maart nog gedacht had van zelf eens naar U te schrijven, maar waarschijnlijk ben ik dat dan toch vergeten te doen. Enfin, nu is 't er dan toch van aan 't komen.

Den Everbeurse Dekan schreef me ook dat de Manu met spanning zit te wachten op een relaas van wat den Dolf met dat geld aan 't uitsoeken is. Dat is natuurlijk uw goed recht, en daar gaan we direct gevolg aan trachten te geven.

Erst en vooral komt dat geld in een gemeenschappelijke kas terecht, waaruit mijn collega's Scheutisten evenzeer mogen putten als ik, mits het omstandig motiveren van het waarom tegenover de anderen.

Ongeveer 2/3 van onze lopende onkosten van onderhoud worden door die kas gedekt, omdat de parochie te arm is om haar 2 padres te onderhouden.

In april deed de kas een serieuze aderlating voor ons, omdat mijn collega, de Filippijn, absoluut een wagen wilde om in onze streek te werken. Het werd een VW-Gurgel-jeep, die ikzelf ook af en toe gebruik, zoals in juli bv. om ermee in een put te rijden. Voorts waren er nog verbeterings- en aanpassingswerken aan ons woonkeet, en houden wij een serieuze som binnen handbereik om eventueel direct te kunnen ingrijpen bij landeigendomproblemen. Maar totnogtoe hebben we daarop nog geen beroep moeten doen.

Samen met andere heeft uw grote gift ons geholpen om dit alles te volvoeren of in stand te houden. Mijn dank is dan ook namens mijn collega's en gericht aan allen die eraan meegewerk hebben, om de ons geboden gelegenheid onze inzet doeltreffender af te stemmen op een betere mensenwereld naar Gods hart. Da's natuurlijk een schoon zinnetje, waarmee ge alle richtingen uitkunt, hé.

Als ge 't koncreter wilt: zaterdagmorgen bv. heb ik de prijs van mijn busrit naar Larajeras met uw centen moeten betalen. Maar ik kan nu moeilijk heel ons kasboek gaan overschrijven, hé.

En hoe is 't er mee? En hoe is 't met de scouts? En met heel 't volkske thuis? Ge moet nu ook eens iets laten horen, eh.

Aan alleman de groeten, en houd ze warm, zulle,

Den Dolf

Men mag nu niet gaan denken dat er enkel actie werd gevoerd voor Broederlijk Delen, 11.11.11 of voor bepaalde missionarissen.

De *plaatselijke verenigingen* konden de hulp van scouts en gidsen, in de mate van het mogelijke, ook inroepen.

Zo gaan steeds enkele leden van onze scouts- en gidsengroep een handje toesteken voor, tijdens en na de jaarlijkse openende dagen in *Huize Levensruimte* te Averbode.

Tijdens de voorbije sinksenweekends mochten we ook een (weder)-dienst bewijzen aan 'Ziekenzorg'. Dit gebeurde onder de vorm van het helpen opknippen van de feesttent van de autoshow en het bewaken van de tentoongestelde wagens tijdens de nachten.

De leuze 'Vele handen maken licht werk' komt hier zeker bij kijken. Eén jaar was hier toch een ultijschutter, toen wij ter gelegenheid van de autoshow een grootse stoet op touw zetten rond de figuren van «Jungle-boek». Meer informatie hierover vindt U in het relaas van François Claes.

Bij de organisatie van het *restaurant van de kerk* kan men ook rekenen op onze scouts- en gidsengroep. Zij zorgen o.a. voor het afruimen van de tafels.

* *De opening van het scoutsjaar.* Dit gaat niet onopgemerkt voorbij, telkens is er weer heel wat te doen en te beleven.

De bedoeling van zo'n happening is vooral het feit dat de scouts en gidsen van Averbode zich manifesteren naar de dorpsgemeenschap toe.

Hier wordt aan de kinderen, vooral de nieuwkomers, een unieke gelegenheid geboden de sfeer op te snuiven van wat er in de loop van het scoutsjaar zal gebeuren. Zij kunnen onmiddellijk kennismaken met hun nieuwe vrienden. Ook is het de bedoeling om via deze weg de 'scoutskas' wat te spijzen.

De manier waarop deze opening wordt opgevat is door de jaren heen wel gewijzigd. Een eerste opvallend verschil is het feit dat het vroeger slechts om één dag ging terwijl het nu gaat om een heel weekend.

Tijdens de eerste openingen van het scoutsjaar, vond er bv. eerst een plechtige mis plaats, gevuld door een grote formaliteit. Hierbij werd de nieuwe leiding voorgesteld voor het hele dorp op het gemeenteplein met daarbij een groot kampvuur en eventueel een dorpspel waar iedereen mocht aan deelnemen. Deze happening werd ook toen reeds aanzien als een manier om nieuwe leden te werven.

In september 1974 bv. gebeurde de eigenlijke start van het werkjaar door middel van een grootse dia-avond in de kantine van camping «De Vijvers», waarop leden en ouders waren uitgenodigd.

Nu kunnen we spreken over een wel gevuld feest-weekend, waarbij iedereen, jong en oud, klein en groot, aan zijn trekken komt.

Zo werd de *twintigste (sept. 1985) opening* van het nieuwe scoutsjaar groots aangepakt. De feestelijkheden werden ingezet op vrijdag 6 september met een optreden van de L.S.P.-band en Walter Grootaers. Zaterdagmiddag 7 september werd gereserveerd voor een gezamelijke groepsactiviteit. Na het reuzespel trok men in

groep naar de dorpskerk om er de Heilige Mis op te luisteren. Zaterdagavond was er scoutskoffie met bodega. Een kwis rond het twintigjarig bestaan en een optreden van de kabaret-groep Trauma vormden de activiteiten voor die avond.

Op zondag 8 september beleefden we een hoogtepunt. Alle leden waren om 13.30 u op post in uniform voor de openingsformatie.

Daarna Vlaamse Kermis, optreden van de fanfare en drumband, hondenclub, Kitwee, versnaperingen in de feesttent en barbecue. Eveneens de derde uitgave van het kampioenschap touwtrekken, beker van Averbode 1985.

Tot slot

De Averbode scouts- en gidsengroep heeft sinds haar ontstaan op haar manier bijgedragen tot de opvoeding en het begeleiden van de kinderen en opgroeiende jongeren van onze parochie naar volwassenheid. In de loop van de voorbije twintig jaar werden de gelegde akkrenten weliswaar gewijzigd, aangepast aan de tijdsgeest en de veranderende maatschappelijke omstandigheden.

Het is dan ook verkeerd te beweren dat de jeugdbeweging «een verschijnsel van vervlogen tijden» is. Ook vandaag de dag biedt zij onze kinderen en jongeren de mogelijkheid om een stukje van hun vrije tijd creatief in groep door te brengen.

Een vrijtijdsbesteding, bestaande uit een brede waaijer van aktiviteiten, heeft haar aantrekkingskracht niet verloren. Vandaag voelen talrijke kinderen, jongeren en jong-volwassenen zich aangesproken door de doelstellingen en activiteiten van onze jeugdbeweging. En dat zal morgen ook zo zijn. Het aanpassingsvermogen en de openheid van onze scouts- en gidsengroep voor nieuwe tendensen is een garantie voor haar toekomst. Op naar de volgende twintig jaar!

BIJLAGE

VVKSM St. Willibrordus Averbode 1985

Samenstelling leiding, komitee, kampkeuken

Leiding 1985

Groepsleider: Manu Claes

Proost: Huub Gerits

Kapoenen:

Brigitte Smeyers
Rob Claes
Yvan De Boel
Ria Willems

Kabouter:

Carine Heylen
Marianne Belmans
Nancy-Geyskens

Gidsen:

Luk Swinnen
Inge Didden
Verkenners:
Marcel Van Genechten
Hilde Goris

III. Scouts en gidsengroep vanaf 1965.

- A. Schematisch overzicht 20 jaar scouts en gidsen.
- B. Groepsleiders en aalmoezeniers aan het woord

Inhoudstafel

Inleidend woord ...

I. Hoe het begon ...

- A. Eerste scouts te Averbode ... ± 1942.
- B. De akolieten.

IV. Scouting is er voor iedereen.

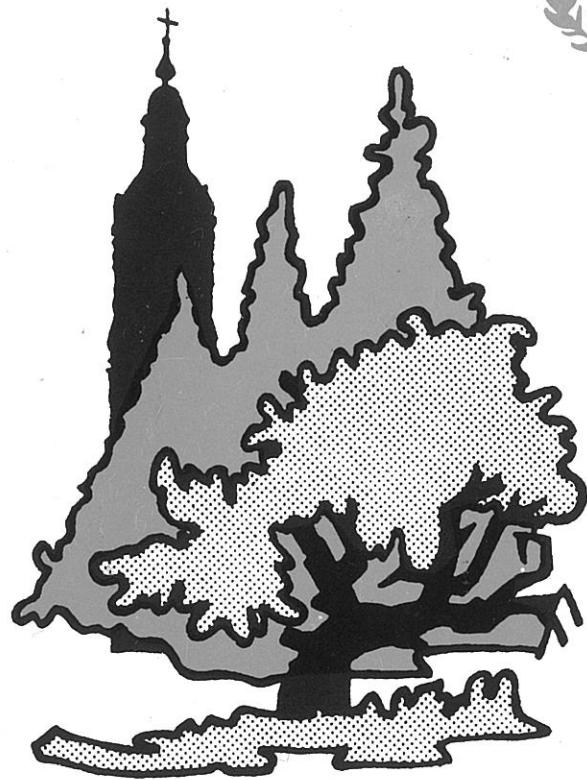
- A. De jeugdbeweging, aangepast aan alle leeftijden.
- B. Het scoutskamp, het hoogtepunt.

V. Scouts en gidsen naar buiten toe

- Tot slot

- Bijlage. Leiding, komitee, kampkeuken 1985.

SCOUTS EN GIDSEN AVERBODE

1965 - 1985

